

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

КОБЗАРЬ

Т. ШЕВЧЕНКА.

*Поборь мой, искренно зважен
Александръ Яковлеву Козма
Алекс. Мещинъ*

*23 июня 1899.
в. Погодинъ.*

САШЕНЕРЕРЕРЕР.

1840.

ВЪ ТИПОГРАФИИ Е. ФИШЕРА.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK XLVII, Ч. 3

БЕРЕЗЕНЬ — 1990 — MARCH

No. 3, VOL. XLVII

ЗМІСТ

Тамара Коломієць. Кажу отак	1
Іван Кедрин. Актуальний Тарас Шевченко	2
Тарас Шевченко. Подражаніє XI. Псалму	3
Маруся Іванків. Вічна слава кобзареві	4
ІХЧ. Із життя Тараса Шевченка	5
Т. Шевченко. Л.	5
Наші інтерв'ю	6
Роман Іваничук. Відплата	9
Вітаємо Ганну Михайленко	11
Лист з України. Левко	12
Український Музей	14, 30, 31
Вісті СФУЖО	15
Вісті з Централі	15, 33

Our Life

The Real Taras Shevchenko	16
Petro Cholodny — an Artist	18
The Ukrainian Museum — a Cultural Experience	19
Харчування. Х. Навроцька	22
Калейдоскоп жіночого життя. Х. Годів-Юзич.	23
Пожертви	24
Стипендійна Акція	25
Дописи Відділів	26
Вдала імпреза. Х. Навроцька	27
Куток порад	28
З нових видань. Практичні поради.	29
Традиція живе в Нью-Йоркській Окрузі. Х.Н.	29
Дарунки для Українського Музею	32
Нашим дітям	34
Збори Відділів	36
Посмертна згадка	37

Редагує Колегія

Редактор "Our Life" — Марта Бачинська

Адміністраторка "Нашого Життя" — Наталія Дума

ГОЛОВНА УПРАВА СУА
РЕДАКЦІЯ/АДМІНІСТРАЦІЯ
108 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
(212) 533-4646 Ред.: (212) 674-5508

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
(212) 228-0110

На обкладинці. Обкладинка першого видання "Кобзаря", 1840 р.
On the cover: The cover of "Kobzar" first edition.

Second Class Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. Copyright 1988 Ukrainian National Women's League of America, Reserved — Published in U.S.A.

Головна Управа СУА

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ

Лідія Бурачинська, Іванна Рожанковська

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Савчак	— голова
Іванна Ратич	— 1-ша заступниця голови
Ольга Гнатейко	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хомяк	— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Любомира Артимішин	— протоколярна секретарка
Марія Томоруг	— кореспонденційна секретарка
Розалія Полчі	— англійська секретарка
Александра Кіршак	— склярка
Марта Данилюк	— фінансова секретарка
Ірина Куровицька	— вільний член
Рома Шуган	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Руснак	— музейно-мистецька
Ольга Тритяк	— виховна
Ліда Черник	— суспільної опіки
Анна Кравчук	— стипендій
Ірина Чайківська	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Лончина	— Дітройт
Оксана Фаріон	— Філадельфія
Леся Гой	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Татіяна Рішко	— Нью Джерсі
Ірина Свистун	— Огайо
Анастасія Хариш	— Чикаго
Лідія Фицалович	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ірена Кіндрачук	— голова
Евгенія Новаківська	— членка
Александра Качмар	— членка
Анна Рак	— заступниця
Евгенія Івашків	— заступниця

Люїза Сакс — парламентаристка

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

Postup Ukrainian Cooperative
Trading Society Limited
928 Mount Alexander Rd.
Essendon, 3040,
Australia

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly — except Aug. by UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE INC. 108 Second Ave. New York, N.Y. 10003.

Postmaster: send address changed to OUR LIFE
108 Second Ave. New York, N.Y. 10003

ТАМАРА КОЛОМІЄЦЬ

КАЖУ ОТАК

Не тільки біографії сторінка,
Не просто згадка із дитячих літ:
Моя бабуся, неписьменна жінка,
Мене казати учила "Заповіт":
"Кажу отак..." —
І вже один за одним
Розкрилювались, глибились рядки.
Була бабуся з-під Таганчі родом,
З села, що називалось Голяки.
А то усе Шевченкові краї.
Там "Заповіт" за отченаш казали.
Були такі там славні малярі —
Вони портрет із пам'яті писали:
Круте чоло і погляд із-під брів —
Такий ні з ким не сплутаєш ніколи!..
"Кажу отак..." —
Високих мудрих слів
Навчали нас без букварів і школи.
Кайдани розбивать пішли сини
А їм на грудях вирізали зорі!
Земля, як мати, в німбі сивини
при їхніх трунах лебеділа в горі.
А з божника пророче той дививсь,
Хто кликав — поховавши уставати!..
Про це не скажеш, що "було колись",
Це має точні імена і дати
У тім селі, що звалось Голяки,
На тій могилі братській у Таганчі...
Народжені від них — через віки
Ми з пам'яті писатимем без ганджі
Круте чоло, задуму з-під повік,
І жінка, в тугу вселюдську повила,
Учитиме казати "Заповіт":
"Кажу отак..."
Кажу.
Чи чуєш, світе?..

Декоративний прапорець зі Львова, присвячений 175-річчю з дня народження Т. Шевченка.

A decorative banner from Ukraine, to the 175 th Anniversary of Taras Shevchenko.

АКТУАЛЬНИЙ ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Про Тараса Шевченка появилася стільки книг, написано про нього стільки тисяч статей і виголошено стільки промов, що годі сказати щось нове. А проте, саме у тому й тайна культу Шевченка, такого, як подібного йому нема ніде у світі. Шевченко ніби не становить вже ніякої тайни, його до ниточки проаналізували, але він завжди для нас новий, завжди актуальний. Писати про Шевченка у 1990 році легше, як було раніше, бо ми є свідками історичної революції проти комунізму і в отій революції ми є свідками нового вибуху свободолюбних змагань. Сьогодні знову заактуалізувалась його поема "Мені однаково...", в якій він лякався, щоби його нарід не прокинувся зі сну окрадений із свідомости свого "я". Сьогодні заактуалізований його "Кавказ", коли десь там далеко, в обширі скель Кавказу Азербайджан, Вірменія і Грузія бунтують проти московського окупанта і за той бунт вулиці їхніх міст зрошені вже кров'ю. І тепер знову пригадується, що у квітні 1917 року 100.000 українських людей маршували Великою Володимирською вулицею у Києві на Софійський майдан — співаючи "Як умру..." Шевченка, тодішній український національний гімн. Минулий 1989-ий рік був роком великих несподіванок, із яких на першому місці стояла несподіванка "бунту" всіх шости європейських сателітських країн Советського Союзу, як успішного бунту, бо всі вони в більшій або меншій мірі позбулися супрематії Москви. І зрушилися із сну поярмлені народи у самому СССР. Одні, які були коротший час предметом русифікаторської дурійки і зберегли сильнішу свідомість своєї національної особовости, — виступили на політичну арену голосніше і відважніше. Інші зробили це у скромніших, але таки величавих масових маніфестаціях, якими започаткували епоху свого нового відродження. Одним з проявів того руху є шукання спільної мови і спільної дії з земляками поза Україною. І тут знову стає постать Тараса Шевченка. Бо у тому організаційному й ідеологічному розгардіяші, в якому знаходиться українська діаспора, одинокий Тарас Шевченко об'єднує всю українську діаспору і все українське поселення у світі з рідною землею і рідним народом України.

У розгляданні тайни культу Шевченка вже не раз і не двічі писалася про те, що Шевченко не був одиноким великим поетом. Різні народи у різних частинах світу мали своїх національних бардів і мали геніальних письменників. Згадаймо кілька прізвищ: Данте в італійців, Віктор Гюго у французів, Байрон в англійців, Ібсен у норвежців, "трійця" — Міцкевіч,

"Кобзар", виданий різними мовами (УРЕ, 1961 р.).

Словацький і Красінський у поляків, Пушкін і Лермонтов у росіян, Петефі у мадярів, Гете і Шіллер у німців — і той список можна би продовжувати, як ось американський Едгар Аллан По й індійський Рабіндрнат Тагор! Це все були титани духа й титанами були такі письменники, як англійський Шекспір, французький Бальзак, німецький Гауптман чи еспанський Кальдероне. Але де, в котрій країні щороку даному великому письменникові присвячується цілий місяць? А місяць березень є "місяцем Шевченка", бо в тому місяці він народився і в тому місяці помер і нема ні одного скупчення українських людей у світі, де в місяці березні не вшановували б Шевченка незлим тихим словом.

Нема ніякої тайни у тому культі, бо розгадка тієї тайни дуже проста: Шевченко не є для нас тільки поетом-письменником і ми не вшановуємо його, як геніального поета. Його приятель Пантелеймон Куліш назвав Шевченка над відкритою могилою — "світільником небесником" і "пробудником нації". І ми, вшановуючи Шевченка у березні, не маємо на увазі тільки його чудових ліричних віршів, його баллад, драми, повістей, "Щоденника". Все це підлягає аналізу шевченкознавців, які ставляться до Шевченка, як письменника-поета.

"Мені тринадцятий минуло..." — Скульптура біля села (світ.Іванна Ганкевич) Шевченкове.

"Thirteen years have past..." — A sculpture near the village Shevchenkova.

Народ український ставиться до нього, як того, що з української етнічної маси творив свідому українську націю. Петро Григоренко, радянський генерал, професор Військової Академії ім. Фрунзе у Москві і реєстрований член компартії, пише у своїх "Спогадах": — "Тоді я дістав 'Кобзаря'" і зрозумів, що я українець. Цього я ніколи не забув, хоч не завжди діяв у користь України"...

І за царських часів і за большевицьких фальшували Шевченка. Є вже твори, в яких докладно списано, в яких виданнях "Кобзаря" цензура поскреслювала чи позмінювала окремі рядки і цілі строфи

Шевченкового оригіналу. Шевченка представляли як безбожника, як поета "трудящих", як прославлювача гайдамацьких різунів, мало що не як малоросійського комуніста. Але ніяке болото не причепилось до Шевченка. Його "Заповіт", "Кавказ", "До живих і мертвих", "Великий Лях" та інші політичні поеми зрушили із сну приспану українську масу. Але й оті ліричні перлини, як "Садок вишневий" чи "Минають дні, минають ночі"— зворушували українських людей і спонукали їх поклонитися Пробудникові нації. І ми це робимо сьогодні, скромно, коротко, але доземним поклоном.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ПОДРАЖАНІЄ ХІ ПСАЛМУ.

Мій Боже милий! Як то мало
Святих людей на світі стало!
Один на другого кують
Кайдани в серці, а словами,
Медоточивими устами
Цілюються, і часу ждуть,
Чи швидко брата в домовині
З гостей на цвінтар повезуть?..
А ти, Господи єдиний,
Скуєш лукаві уста,
Язик отой велерічивий,
Мовлявший: "Ми — не суєта!
І возвеличимо на-диво
І розум наш, і наш язик...
Та й де той пан, що нам закаже
І думать так, і говорить?"
— "Воскресну я!" — той пан вам скаже: —
"Воскресну нині, ради їх,

Людей закованих моїх,
Убогих нищих... Возвеличу
Малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово..."

І пониче,
Неначе стоптана трава,
І думка ваша, і слова.
Неначе срібло куте, бите
І семикрати перепите
Огнем в горнилі, словеса
Твої, о Господи, такі;
Розкинь же їх, Твої святії,
По всій землі! І чудесам
Твоїм увірують на світі
Твої малі убогі діти.

15. II. 1859
Петербург.

Мис Тюк — Карагай на півострові Мангішлак. Акварель, білито (1856 — 13.V. 1857).

МАРУСЯ ІВАНКІВ

ВІЧНА СЛАВА КОБЗАРЕВІ...

Табір "Освенцім" 1944 року.

Настала провесна. Але тут вона не приносить радості. Боязко простягає кволі рученята травичка з-під талого чорного снігу. Та не довго їй втішатися сонечком: скоро зявлять її чадний дим крематорія.

О, незабутня земле рідна, дорога! Тільки б раз, ще, один раз вільно дихнути цілющим запахом твоєї провесни... Безмежно милосердне Серце Христове! Допоможи повернутися додому...

Виснажені, голодні, спраглі йдемо з роботи до табору. Минаємо групу, яка зупинилася. На землі закривавлена невилічлива. Хижий вовкодав накидається на неї. Наглядачка—"ауфзегірін" оскаженіло кричить: "Сьогодні, 9 березня, нажерешся навіки!"

Віддаляємося. Випадково з негідних уст я почула цю світлу дату — і в душі буря. З раннього дитинства я знала: цей день святий на рідній Україні. І вже не чую нічого навколишнього: мене несе легко на крилах "Зоре моя вечірняя...". Враз сусідка звертається до капо:¹ "Фрау Ерна, можна заспівати?" Капо дозволяє...

— Дівчата, починайте, — це сусідка.

І тут з моєї душі виривається одна з тих пісень, що їх ніхто, ніде і ніколи не зможе придушити. "Зоре моя вечірняя" — підхоплюють ще три полонянки. Лірична мелодія (як не дивно?) стає маршовою. А для нас вона звучить по-своєму: в ній негаснуча любов до всього рідного; непокора темним силам; надія і віра. Співаємо, а сльози тихо скочуються і спадають вечірньою росою на понівечену чужу землю...

У таборі поспішаю на вечірній "апель".² Зупиняюся на поклик: "Українко!" Мене наздоганяє одна з трьох співачок. Виснажена дівчина важко дихає від приспійеної ходьби. Але очі — зорі! Вона цілує мене і гаряче заявляє: "Вічна слава Кобзареві..." Потім зникає поміж бараками.

1. Капо — старша в команді праці (з в'язнів).

2. Апель — кількісний огляд в'язнів.

З. Грицуляк
присвячує А. Данченко
Львів, жовтень 1989

Я перший раз у Львові
Побачив рідний стяг
Оточений любов'ю
І радістю в очах.
Під стягом серед квітів
Нахмурився Тарас
І ніби з цього світу
Звертається до нас.

— То ти в сім'ї єдиний
Народе мій, повстав
І ненці — Україні
Цей стяг завоював?
Чи вже панів здолали?
І москалів нема?
І знов козацька слава
Гуляє без ярма?

О, як би ми хотіли
Тобі сказати "Так"
Та квіти розлетілись
Від банди посіпак.
Нема ще на Україні
Ні волі, ні добра
Лежить земля в руїнах
Від спалаху ядра.
Селяни покидають
Насиджені місця
Що буде — то не знають,
Бо спалах без кінця.
Нас голодом морили
Гноїли в таборах
Вже думали — скорили
Направили на шлях.

Водій з партапарату
Лякає батогом
Кричить, аби догнати
Богатство за горбом.
А фіра ненависна
Пішла, пішла назад,
Над прірвою зависла,
Почався камнепад.

І серед цього виру
Народжується Рух
За Україну щиру!
За самостійний дух!
Я перший раз у Львові
Побачив рідний стяг
Без молота і крові —
Предвісника звитяг!

ІЗ ЖИТТЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Тарас Шевченко, змучений багаторічним засланням, прагнув створити свій домашній затишок. За словами його родича Варфоломія "він обов'язково хотів одружитися з простою селянкою, щоб була сирота, наймичка й кріпачка". В споминах сучасників про поета говориться, що він давно носив у серці думку викупити з кріпацтва хоч одну людську душу.

Зустріч із такою дівчиною, що відповідала думкам поета, пробудила в ньому палкі почуття і пляни. Цією дівчиною була Ликерія Полусмакова, яка походила із села Липовий Ріг. Шевченко познайомився з нею в Петербурзі, в домі Варвари Картишевської, де Ликера працювала в ролі покоївки. В цьому домі відбувалися літературні вечори, де збиралися українські й російські письменники.

Милуючись красою дівчини, господарі не жаліли грошей, одягнули її в українській стрій, купили коралі і стяжки: "одних стрічок яких з півсотні аршин та з десять низок намиста".

Весною 1860 р. господиня Ликери виїхала за кордон, а дівчина перейшла на працю до сестри дружини Пантелеймона Куліша Н.М. Забіли.

Довідавшись про почуття і наміри Т. Шевченка, приятелі намовляли поета, щоб "покинув свій чудний намір".

Шевченко тимчасом постарався, щоб Макарови відпустили Ликеру на волю. Влаштував її на мешканні, купив потрібні речі, малював її портрет.

Але в короткому часі, за його словами, "зі своєю молодою не побравшись розійшовся".

Барвінок цвів і зеленів,
Слався, розстилався;
Та недосвіт перед світом
В садочок укрався.

Дальше життя Ликери Полусмакової було тяжке. Після розлуки із Тарасом Шевченком вона працювала в Петербурзі в магазині французьких мод. Потім переїхала в Царське Село, де одружилася з перукарем Яковлем, але не була щасливою.

Смерть поета боляче вразила Ликеру. Щоб прощати його в останню дорогу, вона побігла через ріку Неву, та провалилася через лід і, простудившись, майже чотири місяці хворіла. Остаточо рішила переїхати в Канів, де перебувала до кінця свого життя. Заробляла шитвом, вишиванням, оздобляла одяг. Одягалася завжди в чорну довгу до землі спідницю, носила чорну хустку. "Було прийде на гору, схилиться на білий хрест і плаче-плаче"— так розповідали ті, що добре її знали.

Часто відправляла по поетові панахиди. На могилу клала хлібину, коливо, яким частувала присутніх повторюючи: "За Тараса! За Тараса!".

Останні дні проживала в лічниці в Каневі. Над її ліжком висів невеликий портрет Тараса Шевченка.

Портрет Ликери Полусмакової. Італійський олівець (літо 1860).

A portrait of Lykera Polusmakova.. Italian pencil (Summer, 1860)

Л.

Поставлю хату і кімнату,
Садок-райочок насаджу.
Посиджу я і походжу
В своїй маленькій благодаті.
Та в одині-самотині
В садочку буду спочивати.
Присняться діточки мені,
Веселая присниться мати,
Давне-колишній та ясний
Присниться сон мені!.. і ти!..
Ні, я не буду спочивати,
Бо й ти приснишся. І в малий
Райочок мій спідтиха-тиха
Підкрадешься, наробиш лиха...
Запалиш рай мій самотний.

27 сентября (1860,
С.-Петербург)

Вірш написаний під враженням розриву з Ликерою Полусмаковою.

Всіх, хто приходив до неї, бентежили її слова: "Він прийде? Правда? Скажіть йому, я його чекаю".

Полусмакова померла 4-го лютого 1917 р. Поховали її в Каневі на кладовищі Сельце. Єдина пам'ятка, що залишилася по Ликері, це рушник з домотканого полотна з вишитим багатим квітковим орнаментом, з першою літерою її імени по середині. Цей рушник вишивала вона для Тараса Шевченка.

Докінчення на стор. 10.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

УКРАЇНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК, ЛАВРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, ГОЛОВА ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ.

Р. Іваничук на трибуні Установчої Конференції Товариства української мови ім. Т. Шевченка. Київ, 11 лютого, 1989 р.

В.О.: Від 13.06.88 р. пройшло вже чимало часу (більш ніж півтора року). Як ви, пане Іваничук, оцінюєте шлях, який пройшло Товариство української мови?

Іваничук: Львівське об'єднання Товариства української мови ім. Шевченка вже проіснувало півтора року. Шлях, який пройшло Товариство — це стрімкий марш руху, який піднявся, може, зовсім і несподівано, на захист української мови. Всі знали, що українська мова усунена з багатьох сфер, втратила багато суспільних функцій і що вона знаходиться у досить критичному стані, але, може, мало хто приділяв цьому увагу, мовляв, нація велика, вона сама здатна самовідтворюватися, а значить і такої кардинальної загрози немає. Та ми думали інакше, бо розуміли, що становище дуже загрозове, особливо у східних областях України й у нас також, тому що у нас, у Львові, українська мова залишилася у побуті, в художній літературі, а зі всіх інших сфер дослівно випала. Академік Русанівський сам, може, добре не усвідомлював собі, що його заклик стане тим поштовхом, який викличе бурю, і в "Літературній Україні" закликав створити такі чисто просвітні товариства, які дбали б про чистоту української мови, але це пройшло так повз увагу на східній Україні і тільки у Львові серед технічної інтелігенції це зерно проросло. Почалось все на виробничому об'єднанні "Кінескоп" створилась ініціативна група, яка вийшла із

*Уставами не-у "Наше життя"
баченю того, того Вам при увазі
найбільше потрібне, а того саме —
на дуже зважені
і до зустрічі
Ваш Р. Іваничук*

8/11.907.

загальноміською пропозицією. Мені запропонували стати головою Товариства. Спочатку я відмовлявся, бо ніколи першою особою не бував, організаційних здібностей не мав, але зрештою прийняв цю пропозицію, бо треба було. І от почалися труднощі з боку партійного апарату, який добре розумів, що це є для його спокою велика загроза, що це товариство (вони добре передбачили) може мати серед населення велику популярність. Спроби убити так би мовити ще ненароджену дитину, наше товариство, нічого не дали: це перелилося у величезні маніфестації, мітинги. Опір було подолано, товариство було створене. Ми почали з організації осередків і навіть не сподівалися, що вони будуть створюватись один за одним, не зважаючи на все. І цей марафон створення осередків триває донині. Спочатку ми мали тільки Львів, промислові підприємства, наукові інститути, потім університети, але не мали шкіл і не мали сіл. Зараз Товариство вийшло на села так, як приблизно колись "Просвіта". В селах, де створені осередки, розпочинається якесь активне культурне життя. Осередків ми зараз маємо більше 800, членів Товариства більше 60 тисяч. Ми вже починаємо втрачати і якийсь координаційний контроль.

Минулого року я вийшов на пленум Спілки письменників України, запропонував створити республіканське Товариство. Мене підтримали, тепер по всій республіці створені осередки, Дмитра Павличка обрано головою Товариства. Львівське об'єднання є найбільш чисельним та й працює найактивніше. Ми й далі залишаємося тим центром для України, до нас звертаються часто минаючи Київ і ми чим можемо допомагаємо, їздимо до них, відпускаємо гроші на їхні потреби. Звертаються і з Мурманська, і з Сахаліна, і з Москви і т.д. за підручниками, книжками, за газетою, яка зараз в нас почала виходити. Ми усвідомлюємо, що ми взяли на свої плечі. Новостворена рада нашого Товариства стала зараз дуже такою робочою, бо працювати треба. Ми вже маємо людей з виробництва, які працюють у нас на посадах. Маємо приміщення на вулиці Друкарській 6, і силами, які маємо, координуємо свою діяльність.

Допомагає нам у цьому газета. Наші письменники: Ніна Бічужа, Роман Кудлик, Тарас Салига; журналісти: Марія Барилук та Слава Величко якось так знайшлися, ці великі ентузіасти, роблять ту газету. Називається вона "Просвіта" (і вдячна пам'ять про нашу колишню "Просвіту", і бажання продовжити її роботу), має надзвичайну популярність, бо є насправду дуже цікавою. Було б добре якби і в Америці люди мали змогу познайомитись з нашою "Просвітою", але поки що тираж її образливо мізерний — лише 5 тисяч. І це при тому "голоді", який ми зараз відчуваємо! Немає паперу. Але ця газета повинна стати тим координаційним центром між численними осередками Львівщини і поза її межами. Вона повинна стати періодичною і передплатною. Я думаю, що це справа недалекого часу, хоч буде в цьому дуже

багато труднощів, бо паперу нема, друкарні ми не маємо. Друкарня в Пустомитах, де ми друкуємо, має маленьку потужність, ще не знаємо, як то буде, але коли така ідея бродить, то вона мусить здійснитися. Тоді ми зможемо видавати 8-ми сторінкову щотижневу газету, яка буде координувати нашу роботу.

Плануємо також концертно-лекторські групи, які будуть виїжджати з лекціями на політичні та просвітницькі теми. Але охопити всіх лекторською групою не можна, а газета може це зробити.

О.В.: Пане Іваничук, чи припинилися гоніння на Товариство завдяки утворенню Руху (принцип громовідводу)? Які труднощі зустрічає Товариство з боку влади?

Іваничук: Зараз труднощів у нас менше. Чи Рух був громовідводом? Ні. Рух мав свої проблеми, ми включились в Рух, стали ланкою, але ми є самостійні, в нас програма іншого спрямування, просвітницька назагал, але ми не цураємось політики. Ми дуже активно включаємось в політичні акції, як от вибори чи така акція як "живий ланцюг", що відбувся 21 січня на честь злуки УНР та ЗУНР. Товариство взяло на себе багато обов'язків щодо коштів та організації.

Зараз маємо менше опору зверху, цього опору фактично немає. Верхи погодилися, що таке Товариство є, воно існує, що з ним треба рахуватись і більше того, навіть самі організують осередки. От, наприклад, у міському партії, хоч як воно не парадоксально звучить, бо якраз міськом цькував нас на протязі цілого року. Але, знаєте, люди перебудовуються, прокидаються й ті почуття, які щонайрештєльніше тлумились, ховались. Може, так і треба, нехай так і буде, аби не заважали. А допомоги нам особливої й не треба. Ну, що нам треба? Іноді дозвіл на випуск газети, якби в нас була офіційна друкарня,

то теж треба офіційного дозволу..., але на це, звичайно, підуть. Опір є на місцях. Серед тих, ну, я б не сказав недобитків, бо вони ще не добиті, ці... шовіністи і сталіністи, які ненавидять все добре, що діється в світі і просять свого бога якогось (не знаю, який бог в них є), щоб повернулись старі часи. Звичайно, вони ненавидять цей рух, і намагаються йому перешкоджати, але всі їхні перепони не мають уже сили, тому що така велика кількість людей хоче мати це товариство, прагне до духовного оновлення, відродження, вони ще мають силу. Люди бояться: а, може, нас переарештують і т.д. — і ось на цьому спекулюють ці вірні сталініці й брежневці, які є в других організаціях. Маю дуже розумних і сильних заступників, як от Михайло Косів, Юрій Зима, Ігор Мельник, які мають належний авторитет в людей. Ми є зареєстровані у Верховній Раді, що дало змогу висувати зараз кандидатів в народні депутати.

О.В.: Як ви вважаєте, пане Іваничук, чи переросте Товариство у партію?

Іваничук: Я не думаю, що Товариство переросте у партію. Я думаю, що Рух і Українська Гельсінкська Спілка десь-колись знайдуть порозуміння, і вони зіллються в політичну партію. Ми будемо підтримувати цю рухівську партію, яка мусить створитись на Україні як альтернативна до комуністичної партії.

О.В.: Пане Іваничук, зараз багато говорять про суверенітет України. Ваші думки з цього приводу.

Іваничук: Я, як кандидат в депутати, їжджу в Дрогобич, зустрічаюся з людьми і говорю про те, що нам треба будувати незалежну суверенну Україну, державу. Як це зробити? Питання про те, що треба політично відокремитись, тобто кордонами, ще не

стоїть. Йдеться про парламентарську боротьбу за суверенність. Перш за все треба децентралізувати нашу економіку й політичне життя. Поки ми цього не зробимо, доти суверенність лишиться гарним словом, гаслом. Зараз 95 відсотків промисловості і народного господарства залежні від Москви. Ми є просто окуповані відомствами. Ми не маємо нічого свого. Доки ми не звільнимся від тих грабіжників, доти ми не будемо мати ані своєї нафти, ані сірки, калію і т.д. Все це забирається з нашої землі, при чому земля руйнується екологічно. Відомства ведуть себе як окупанти, які прийшли і підуть, але вони прийшли і не йдуть, збираються тут бути вічно, будуть нам насаджувати ще масу атомних електростанцій, будуть знищувати національні святині: козацькі могили під Берестечком, Хортицю, Канів. Отже це найважливіша проблема — звільнитися від центральних міністерств та відомств. Віддати, нарешті, землю народові і всі її багатства. Ми є колонією, яку безкарно обкрадають. За одну тонну нафти Україна дістає пару панчіх, за тонну вугілля — 2-3 плящин парфумів. От тепер уже п'ятий рік перебудови, а третину паперу, призначеного для нас, забрала Москва для своїх журналів.

О.В.: Пане Іваничук, чи співпрацює Товариство з українськими організаціями в діаспорі?

Іваничук: Львів має принагідні контакти. Приїжджають до нас люди відомі і менш відомі, які цікавляться нашим життям. Вони готові нам допомагати. Вони хочуть нам дати мнотильну техніку, комп'ютери, ксерокси. Ми будемо приймати це без зайвої скромності, бо ми самі собі з цим ради не дамо. Ну і ці зв'язки будуть поширюватись, без сумніву, в чому — я сподіваюсь — і ваш журнал нам допоможе.

О.В.: Останнім часом на центральному телебаченні, радіо йдуть передачі про "зіткнення" на релігійній основі, які мають місце на Україні, в західному її регіоні. Це зводиться лише до політичних амбіцій прихильників сепаратизму, як вони твердять. Що б ви на це, пане Іваничук, відповіли?

Іваничук: Ця історія і складна, і ясна. Тут немає жодних політичних амбіцій. Україна від 1720 року, коли митрополитом став Юрій Шумлянський, стала греко-католицькою. І нічого поганого греко-католицька церква не зробила. Вона врятувала народ від колонізації саме тим, що не стала уніатською, тобто спільною, Греко-католицька церква стала віддільною національною церквою. Вона дала багато будителів української культури і нації взагалі. Серед них греко-католицький священник Маркіян Шашкевич.

Сталінська акція в 1946 році була чисто окупаційною і бандитською, коли ціла церква була загнана в підпілля, священники заарештовані і закатовані, а ті, хто злякався, мусили стати православними, не ставши ними. Але зараз ситуація така, що за цих більш як сорок років виросли покоління, які вважають себе православними. І нічого тут страшного нема. Українці

ВІДПЛАТА

Коли почався качиний сезон, я згадав свого старого друга — завзятого мисливця — колись ми з ним не одну ніч прочатували на Заболотнівських озерах — і поїхав до нього кликнути на ночівку.

На моє здивування він відмовився йти.

— Невже ти покинув цей спорт?

— Не спорт, а звичайнісіньке вбивство, — відповів мені мій друг. Мовив це він з якоюсь незрозумілою для мене гіркотою, та зразу ж, мабуть, для того, щоб я не звинуватив його в сентиментальності, додав: — Спорт, кажеш... Любий мій, спортом і досі називають також мордобій... Але мені тепер інше згадалося. Хочеш, я розповім тобі те, чого не знає навіть моя дружина. Можливо, після цього і ти не підеш на качок, а стрілятимеш завтра по картонних мішенях. Ото — спорт...

Це сталося того найгарячішого в моєму житті літа, коли за страшну, здається, кару вигоріла довкруги мене, куди не кинь оком, трава, і я залишився

один серед пустелі — самотній, як скіфський ідол на степовому розпутті.

А втім, воно й не так. Трави тут не було вже тисячоліття, ніколи не жили тут люди, та спочатку я не почував себе самотнім, навпаки — захоплений був екзотичною красою каракумських степів, по яких мандрували бархани у розпалені безвісті, мов каравани втомлених верблюдів. І колючки, рідко розсіпані по пісках, були мені мало що не пальмами, а мій намет — містом. Так, містом! Я зв'язався по рації з Небіт-Дагом, і сюди мали незабаром прибути туркменські робітники, щоб розпочати підготовку до прийняття партії нафтовиків. А поки що я коротав час на полюванні.

Сказати правду, десь глибоко в душі я ненавидів цей, як ти кажеш, спорт, хоча й не пропускав ні одного качиноного сезону. Глухе почуття жалю завжди ворушилося в свідомості, коли я піднімав з болота вбиту крячку або взимку — це теплого зайця. Загор-

завжди були греко-католиками і православними. У нас є греко-католики Шашкевич та Франко і великий геній українського народу православний Шевченко. Ми не можемо нічого ділити, ті дві конфесії мусять жити в мирі. Не можемо ми воювати, але комусь вигідно нацьковувати людей на людей. Там, де є розумні православні священники: у Винниках, в Ходорові — там немає конфліктів. Вони зійшлися, обнялися і правлять в одній церкві по черзі. Не час нині на богословські диспути. Зараз прийшла пора, що можна відкрито молитися, то молимся, поділімся церквою, а далі життя покаже. Ми повинні пам'ятати перш за все, що ми є українці, а потім вже католики, православні, протестанти і т. д. Я буваю часто у Чехословаччині. Там є католики і протестанти, але я ж не бачу, щоб там хтось ворогував. Вони правлять кожен у своїй церкві, а як одна церква — то правлять в одній. "Ми є чехи", — так вони кажуть. Я кажу — ми є українці, одної крові. Коли у Москві хочуть розібратись в наших проблемах, то вони повинні розуміти і той біль, який було завдано греко-католикам, і те, що ота підвищена чутливість дратує православних (чого не повинно бути між дійсними християнами).

О.В.: Пане Іваничук, при кінці традиційне запитання: Ваші творчі пляни?

Іваничук: Два роки я майже нічого не роблю. Часу бракує. Я потрібний для чогось. Я дуже радий, що я потрібний. Якщо оберуть депутатом, то я не знаю, коли дати собі з цим раду. Але відмовитись від

цього не можна. Зараз, хто може щось робити, мусить робити, бо, може, це наш останній шанс, щоб ми повернули собі усе. Тому мені відмовитись був би великий гріх. Народ міг би просто відвернутись від мене, відректись.

А якщо є трохи вільного часу, я працюю. Після роману "Бо війна війною", я задумав роман (може, це мій останній підсумковий роман) про часи після-мазепинські, еміграційні часи гетьмана Орлика. Але справа, може, не стільки в тих чи інших історичних фактах, як мене цікавить отой упадок і піднесення українського народу. Він дуже подібний до нинішнього часу. Я його хочу назвати "Орда". Орда знищила Батурина, орда це є страшна справа. Але є страшніша орда. Орда, яка вривається в душі людей. І люди, які постраждали від орди, самі стають ордою. Оце мене найбільше болить і тривожить зараз, тому що всі непорозуміння — це від орди. Нас змусили стати ордою. То залякали, пояничарили, то примусили служити "за шмат гнилої ковбаси", то нас робили байдужими. Все це є наслідок тої орди, яка прийшла в духовність українського народу дуже давно. Вона множилась і множить зараз. Але зараз можна хоча її голосно осмислити. Я хотів би це зробити.

О.В.: Пане Іваничук, дуже Вам дякую за розмову. Від імені читачок журналу "Наше життя" хочу побажати Вам сили та здоров'я на ниві української духовності, в ім'я будуччини нашого народу.

Розмову вела Ольга Вербенець

тав ногою ту цятку крові, що залишилась на снігу чи на болоті, наче ховав її перед власним сумлінням, і по-дитячому наївно думав тоді про маленьких зайченят, про самотнього селезня, який не застав у гнізді своєї подруги. Власне, як мисливень, я був байдужим до вбитих, жалів — осиротілих.

Полювати в пустині було морально легше. Можливо, це й не так, та я помітив тут якесь притуплення сімейного інстинкту у тварин. Я не зустрічав пташиних гнізд, зрідка проходили поодинокі сайгаки — не табунами. Не дбали, звісно, про нащадків ящірки, змії пожирали своїх малят, ба, навіть залітні качки недбало загортали яйця в пісок і летіли далі, а малят вигрівала пустиня.

Я з жалем дивився на звірків, пташат-безбатченків і не шкодував дорослих: спокійно зводилась на них моя рушниця.

Одного дня я побачив нову здобич — степового орла. Він сидів на невисокій сопці, сторожко витягнувши шию, і вперто вдивлявся у моє житло. Змахнувши крильма, орел рвійно піднісся в небо і повис у зеніті над моєю головою. Вбивати його не було сенсу, але тут я згадав: моя дружина просила привезти їй з пустині хоч якийнебудь сувенір.

Так ось він — опудало царя птахів або хоч орлине крило. Орел непорушно ширяв над моєю головою, придивляючись до мене злими очима. Ці очі нагадали мені ненависний погляд удава, якого я убив кілька днів тому за сопкою, — як багато хижого інстинкту дала своїм мешканцям ця дика пустеля і як мало материнського! — я підвів угору рушницю і вистрелив.

Орел падав, звівши крила до неба, — прощався з ним навіки. Він упав поблизу мого намету й закричав. Це не був той звичайний орлиний клекіт — так могла кричати тільки людина, благаючи допомоги. Я здригнувся весь і не насмілювався підійти до того місця, де конав птах, підвівши в небо голову.

Це трапилось уранці. Перед обідом, коли мене в душному, як лазня, наметі зморив нарешті неспокійний сон, почувся стрімливий шум у повітрі. Я схопився з постелі. Напевно, літак — скине воду і продукти. Вискочив надвір і сахнувся: могутній орел, чи не вдвоє більший від того, що лежав мертвий на піску, кружляв на висоті десяти метрів. Побачивши мене, він рвонувся угору і застиг, злегка повертаючись на одному місці, ніби підвішений на скрученому шнурі.

І тут я зрозумів, що вбив нині орлицю. Убив матір, дружину, і ось удівець прилетів, щоб помститися. Мені треба було оборонятися і вчинити тим самим ще один злочин. Орел порве мою палатку і все одно вступить зі мною у двобій. Я кинувся до намету, схопив рушницю і вибіг. Тим часом птах упав каменем на землю, спіймав у пазурі мертве тіло своєї подруги і важко піднявся з ним у повітря. Низько пролетів понад пустинню і сів на сопці — там, де кілька годин тому сиділа орлиця. Запізнився, сердешний.

Може, орлят годував або шукав якоїсь поживи, щоб пригостити кохану.

Тепер сидів чорним силуетом над розпростертим трупом, горбатою тінню вирізьблювався на розпаленому фоні неба — непорушно і скорботно.

Я зайшов до намету, узяв книжку в руки, але не читалось: кризь відхилену пілку дверей виднівся темний силует; я вийшов, вистрелив у повітря, щоб сполохнути його, але він навіть не поворухнувся. Йому тепер було байдуже до свого життя.

І тоді я вперше відчув мертвоту пустині. Напевно, я вбив щось світле й живе в самому собі, бо аж тепер побачив, що довкола нема ні стеблинки пирію чи осоки, а тільки мертва колючка, тільки мертві піски повзуть барханами до розпеченого обрію. Я сам убив життя пустині.

Орел сидів на сопці і другого, і третього, і четвертого дня — живим докором мого сумління. І я пішов до нього, я не міг більше дивитися на його мuku, хоч і не вірив, що він буде їсти консервоване запашне м'ясо, яке я взяв із собою.

Долоню пік метал рушниці, я підійшов зовсім близько, змахнув рукою — орел не рухався.

Він був мертвий.

Я поклав біля підніжжя сопки свою рушницю і подався назад — нестерпно самотній.

За рік, коли в пустині вирости перші нафтові вишки, я повернувся додому. З дружиною ми живемо — хай позаздять інші. Тільки з того часу і донині дивна тривога лягає тінню проміж нас. Часом серед ночі пробуджуюся від страшного передчуття, пориваюся до ліжечка дитини і наслуховую, як воно дихає, потім кризь темряву придивляюся до обличчя моєї коханої, і тоді мені згадується горбатий силует орла над розпростертим трупом орлиці.

Я буджу дружину, щоб переконатись, що вона є...

А мисливість — само собою — покинув назавжди.

Докінчення: Із життя Т. Шевченка

У Каневі познайомилися з нею визначні українські діячі: Г.П. Затиркевич, К. Квітка, Тарасів правнук по сестрі Катерині Д.Ф. Красицький. Письменниця Людмила Старицька-Черняхівська дружньо підтримувала Ликеру до самої її смерті. Зустрічі з тими людьми збагачували її духово і допомогли пізнати цінність Шевченкової поезії.

Ликера любила народні пісні і гарно їх виконувала. Особливо зворушливо співала сумовиту пісню "Ой одна я одна", що нагадувала її власну долю.

Мешканці села Липовий Ріг (Липівці) зберігають любов і пошану до поета-співця народної долі; добра згадка про Кобзаря і його наречену живе у кожній хаті.

ІХС

(З газети "Молодь України", 17 серпня 1989 р.).

ВІТАЄМО
У НАС В ГОСТЯХ
ГАННУ МИХАЙЛЕНКО

Учителька і бібліотекар Ганна Михайленко — член Української Гельсінкської Спілки, член Товариства української мови в Одесі та Товариства "Меморіал".

Ще на початку 50-их років родину Ганни Михайленко було виселено з Львівської області в зрусіфіковану Одесу. Ганна стає борцем за національні і людські права в Україні.

За цинічно сфабрикованими звинуваченнями в антирадянській пропаганді та агітації, в 1980 році Ганна Михайленко була запроторена в казанську психіатричну тюрму.

Адоптована Міжнародною Амнестією, як в'язень сумління.

В травні 1988 р. Ганна звільнена з ув'язнення, повертається в Одесу.

Незважаючи на важкі поневіряння, та втрату здоров'я, Ганна Михайленко є даліше активною учасницею Українського національно-демократичного руху.

Вона вважає своїм обов'язком познайомити світ з умовами перебування у психіатричній тюрмі жінки-в'язня.

АТЕНА ПАШКО
(Львів)

* * *

... Як же Вам, Жінко,
на нарах спиться...
Ви ж не грабіжниця,
ані не вбивця.
Як же Вам, Жінко,
на нарах спиться...

Вам би купатись
кожного ранку
У водах, що пахнуть
зіллям рум'янку...
Вас на світанку
будять конвої,
Ведуть, як бранку, до водопою.

А за стіною
вогні-неони,
У магазинах
ніжні нейлони,
Різні жіночі срібні брязкальця,
Персні на Ваші
тоненькі пальці...

Бряжчить понуро
замок тюремний.
Уже не кафський
і не гаремний.
Як же Вам, Жінко,
кажуть у очі:
"Руки за спину!" —
руки жіночі...

Відійшли війни
за перекопи,
Позаростали
квітням окопи,
А чи Вам, Жінко,
щастя наснитися?
В наш вік космічний,
Такий трагічний,
Що аж комічний —
Як же Вам, Жінко,
на нарах
спиться...

З журналу "Український Вісник", ч. 8, 1987.

ЇДЕМО В КРУТИ

Несемо білий березовий хрест на плечах через село.

Субота, 27 січня 1990 року, 10 година ранку, Львів. Стрийсько—Моршинська делегація, більшменш коло 15 осіб, приходить з поїзду до Порохової Вежі. За час дороги всі вже майже перезнайомились, і хоча це мали бути церковні хористи, які в основному не є дуже юними, багато молоді, яка не робить собі проблеми з того, що не знає церковних співів. Зрештою вони знають стрілецькі пісні, якими будуть скрашувати нашу довгу дорогу.

Коло вежі львівяни на чолі з Іваном Гелем, якого сива голова здавалося була одночасно коло всіх групок. В нашій групі теж є дуже кольоритна фігура — маленького росту, з довгими жилими руками, широченними плечима і довгими вусами, до того ще гострі, якісь ніби аж вогненні очі і справжня кучма на голові. Одне слово — козарлюга. Тільки замість шаблі — прапор!

Нарешті підійшли два автобуси, знимки групові — і в дорогу...

Перша зупинка за Львовом, село Рясне. Просять сильних хлопців щось допомогти. В цьому місці пишу і дрижить рука. Коло хати, на землі — великий березовий хрест. На чорній землі галицькій лежить білий березовий хрест. Розмонтуємо його і несемо до автобуса. На плечах. Через село.

Потім довга втомлива і голодна, бо що ті канячки, 15-ти годинна дорога. Тільки часом клич по автобусах — "Хлопці на перекур, дівчата на перепрошую!" І далі, і далі.

Автобуси замаєні прапорами всі вітають поки Львівщина і Рівенщина, далі Житомирщина, Київщина і Чернігівщина — хто крутить пальцем коло голови, хто тицяє, перепрошую, дулі, рідко хто оглянеться з радістю в очах. В дорозі співи і розмови, потім розмови і співи і такі суперечки, що і з повними устами канячки, щоб хтось не перебив, щоби встигнути сказати, що думаю я. Одним словом розгуп плюралізму (мушу ж я вставити хоч одне мудре слово, щоб ти собі не думала, що ми тут обросли мохом).

Рідкі зупинки, роздали львівські газети, іншу пресу, і знову колеса, дорога.

Пізно ввечері Київ, переїзд через Дніпро, дорога в сторону Чорнобиля, шлагбаум, загороджувальні ліхтарі...

Вночі проїжджаємо Ніжин. Домики з віконцями, маленькі домики з довгими і високими парканами, як хати — гражди у Гуцулів.

Нарешті Крути, нічліг сидячи в тому ж автобусі. Ранок. Всі пішли митися до криниці — мало хто це зробив. Зимно, лід, хіба напилися.

"Стаємо в шеренгу по чотири! Прапори розгорнути! З Богом! Кроком руш!". Перед тим через мегафон кілька слів. Декілька слів в нашу сторону, але насправді до місцевих людей, які приглядаються нам в лінивих позах, збоку. Слова — для чого ми сьогодні тут і куди ідемо!

"Запрошуємо вас!". Піший марш колоною з піснями. Насторожені, а подекуди й ворожі погляди і

"Прапори розгорнути! З Богом! Кроком руш!" (Другий зліва автор листа).

репліки: "Не нада нам тут агітації. Ідіть в колхоз робить. У нас красний флаг".

Близько шести кілометрів напруги і залізнодорожна станція, на якій маємо чекати Київлян і Чернігівчан. Але нас тут вже чекають! Місцеві жителі і (очевидно, терміново мобілізовані, бо і авто вже стоїть, офіційні функціонери) "Голова сільради" і ще якісь владці (судячи по їх поведінці, лексиконі), хоч і не представлені. Тут репліки вже не в слід, не в спину — в очі, не слова — багно. Тут і там виникають групки, де в середині один-два з синьо-жовтим прапором і навколо тісне коло з місцевих людей. Групки ростуть або зменшуються, обростають слухачами, які доводять одне другому і всім свою правоту. Так проходить коло години. Згадали всіх — починаючи від Римської імперії і закінчуючи Брежнєвим, якого судячи по всьому, тут цінують і жалують про його передчасну смерть. Наші керівники йдуть до сільради брати дозвіл (!) на похід і його маршрут. Ми ж за той час доводимо, що ми не є родичі Тих, які тут лежать і що ми не жили в той час, але на відміну від земляків Тих героїв свою історію знаємо і любимо.

Нарешті приїхав поїзд і перон зацвів жовтими, синіми, малиновими кольорами, як весняні квіти у лісі на тлі чорних галузок і брудного снігу. Їх приїхало коло двохсот осіб. Прапори мали навіть зав'язані на собі, стрічки на головах, рукавах, торбинах. Приїхав перебраний за козака хлопчина — з шаблею, в кунтуші, в вусах.

Організуємось в колону, йдемо. Тепер нас багато. Ми не горстка "екстремістів западенців". Ми сила. Нас багато. Ми йдемо. Ми з прапором!

Йдемо тепер селом. При багатьох брамах люди.

Поле, на якому 29 січня 1918 р. була історична битва.

...дві сестри Василіянки.

Люди? Бідні ті люди... Неділя, а вони в "куфайках" на голі тіло. Неділя, а вони в кирзових чоботах і з лопатами. Погляди з-під лоба. Тільки дві пари очей із сльозами. Репліка — "нічого їм робить, так хай грязюку помісять!" А ми йдемо. Роздаємо літературу, співаємо "Ой у лузі червона калина", стрілецькі пісні. І несемо хрест. Той що привезли з собою. Ті, що взяли так і не хотіли по дорозі помінятися ні з ким, несли самі. Такі от Кияни. Перед процесією рушник вишитий і вінок терновий. Священик, дві сестри Василіянки.

Нарешті поле. Здається і ходити по ньому не можна, не те що орати. Ми й не ходили. На початку, на куті, до дороги поставили хрест, прибрали рушником, терновим вінком, повісили прапор. Білий березовий хрест на чорній Чернігівській землі. Чи надовго?

Потім була відправа, невміння співати компенсували завзяттям і щирістю. Покропили свяченою водою, помолилися всі разом і кожний про себе.

Взяли мегафон і зробили мітинг з екскурсом в історію і мріями на майбутнє. Виступив голова місцевої сільради — заслужив собі "ганьба" і втік.

Закінчилось все гимном "Ще не вмерла Україна"... А назад нас вже йшло більшєв. Виявляється ми не даремно дерли голоси на станції. Пішла таки молодь. Хоч і не в колоні, а таки з нами. Просили в нас значки, прапори, пресу. Дай то Боже, щоб їм на добро!

Левко

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЬЮ-ЙОРКУ, ЙОГО ЦІЛЬ, КОНЕЧНІСТЬ І РОЗБУДОВА

Сьогодні у культурному світі тяжко повірити, щоб хтось не розумів цілі музеїв, та тут ідеться не про "якийсь" музей, а наш український, у столиці музеїв, у Нью-Йорку.

Ми можемо мати в різних містах і різного рода українські музеї, чи архіви, чи виставки етнічного характеру. Український Музей у Нью-Йорку різниться від усіх інших музеїв перш за все тим, що він є проваджений за всіма правилами музейництва та що знаходиться в метрополітальному місті, де його відвідують особи різних національностей, де він стає мостом порозуміння не тільки з Україною, але також і з іншими країнами. Український Музей у Нью-Йорку вже 13 літ виконує таку пропагандивну роботу. Він втішається доброю публікацією в американській пресі та телевізії, куди, як ми всі добре знаємо, є майже неможливо продістатися. Він втішається пошаною і признанням від метрополітального музею та інших музеїв Нью-Йорку, які стало з ним співпрацюють.

Цю прекрасну працю виконує Український Музей у Нью-Йорку, хоча міститься в скромнім приміщенні, а його молоді професійні працівниці зі своїми бюрками тиснуться у неймовірно малій кімнатці, але не нарікають, бо вірять у те, що роблять. Їхня муравлина праця у невідповідних приміщеннях числиться на вагу золота. Вони працюють для нашої окраденої України, зберігаючи нашу спадщину, яка знаходиться за межами рідної Батьківщини.

В пам'яті звучить голос Володимира Яворівського, якого ми чули на відеокасетці: "Який ми народ..." До його слів ще можна додати, що ми такий народ, а радше така громада у вільному світі, що можемо з легким сумлінням дивитися на те, що більшість музейних експонатів є у скринях, по приватних домах, що цілу збірку килимів треба було перевезти до Філадельфійського сховку. Тепер багато старших громадян вже готові передати свої скарби у формі народного, чи образотворчого мистецтва, а на це нема місця в Українському Музеї в Нью-Йорку. Як можемо спокійно лягати спати тоді, коли нищиться наша спадщина, бо нема змоги її консервувати та зберігати? Справді, ми такий народ, що не можемо здвигнути будинок для Українського Музею, та показати всім нам, нашій молоді та чужинцям багату і різнородну культуру України.

Закликаю всі осередки, де ще б'ється українське добре серце, організувати всегромадські комітети для збирання щедрих пожертв на репрезентативний Український Музей у Нью-Йорку.

Даймо доказ нашим молодим патріотам тут і на Україні, що ми дбаємо про збереження рідної нам чудової спадщини.

Нехай не буде ні однієї особи, без огляду на вік, щоб не зложила щедру пожертву на цю ціль.

Сьогодні, змучені тяжким життям, українські патріоти на рідних землях віддають усе, щоб зберегти гідність України з її символікою, мовою та культурою. Віддаймо і ми трохи своїх надбань для помочі Україні, а напевно репрезентативний Український Музей у Нью-Йорку використає всі необмежені можливості для інформації про Україну, її змагання до волі та її культуру між чужинцями.

Пам'ятаймо, що все, що ми робимо для збереження української спадщини, робимо це для нашого пограбованого народу, для наших поколінь у вільному світі, які будуть шукати свого коріння і зможуть його знайти в Українському Музеї в Нью-Йорку.

Ірина Руснак
музейно-мистецька реф. СУА

ВІДОЗВА УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ ДО ШАНОВНОЇ ГРОМАДИ В ДІЯСПОРІ

Шановна Громадо!

Звертаємось до Вас у важливій справі для української культури: у спрві збереження і надбання творів українського мистецтва. Щораз більше гостей приїздить з України в США. Багато привозить прекрасні зразки народної ноші та твори образотворчого мистецтва. Приносять до музею, щоб ми закупили їх. На превеликий жаль, Музей не має відповідних фондів для закупки цих рідкісних і цінних експонатів. Серце крається, коли ці експонати, які свідчують без слів про те, хто ми і звідки..., опиняються поза Музеєм! Чи маємо право бути байдужими?...

Ми переконані, що Ви нам допоможете у цій благородній справі збереження і популяризації у Світі свого мистецтва!

Кожна людина, яка дасть гроші на *закупівельний фонд*, буде відзначена у музейній книзі поряд з експонатом, до закупки якого вона спричинилася, щоб зберегти його для наступних поколінь!

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ПРЕСОВЕ ЗВІДОМЛЕННЯ

Голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій д-р Марія Квітковська відвідає жіночі Складові Організації та українську громаду в Австралії поміж 18-им березня і 12-им квітня ц.р. Вона теж візьме участь у Конгресі СФУЖО в Сіднею, Австралія в днях 25-26-го березня.

Екзекутива СФУЖО

КОМУНІКАТ

Сьогодні Світова Федерація Українських Жіночих Організацій має велике завдання для нашого організованого жіноцтва.

В планах наших жіночих організацій є плекати ідеї християнської і національної духовости, спадщину нашої релігії, культури, традиції, обряду та далі їх розвивати.

Мова — це душа народу і безмежне поле виявів творчої праці людини. Тому треба різними засобами плекати мову серед українського довкілля.

Організована жінка завжди у своїй праці творила сильні звичаєві і моральні принципи. На їх підставі постала здорова та сильна громадська думка.

Праця організованого жіноцтва базована на досвіді наших попередниць і на нашій історичній спадщині. Наше організоване жіноцтво мусить тепер дати особистий приклад жертвенности для праці в українській громаді, щоб здобути сильне бажання активности для української справи. Нашу молодь тре-

ба заохотити до активної участі у всіх ділянках релігійно-громадського життя. Даймо доказ плекання дружби і любови, яка випливає з нашої душі. Тоді родиться сила, нові ідеї та підноситься дух організаційної діяльности.

Життя українського організованого жіноцтва у вільному світі з кожним днем приносить нові і більші вимоги на всіх відтинках нашого життя.

Наш народ на Рідних Землях всіма силами прямує до національного відродження. Ми, організоване жіноцтво, виявимо у своїй праці солідарність з нашими братами і сестрами в Україні.

Вони з відновленою душею і скріпленою вірою, мають відчути, що діяльність української жінки, де б вона не проживала, веде до відновлення і закріплення волі українського народу.

Тому у березні — місяці СФУЖО складаймо всі наші пожертви на наш "ФОНД 500" — на поміч України!

На нашу допомогу чекають діти України!

Для плекання чистоти українського народного мистецтва вийде книжка п.н. "Український Народний Одяг". Треба це видання поширити серед нашого довкілля. Цим засобом збережемо чистоту нашого народного мистецтва.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій дякує всім прихильникам і приятелям нашої Федерації за піддержку всіх наших проектів та акцій.

Просимо надалі піддержувати нашу працю і в цей спосіб дати вияв нашої української солідарности!

За Екзекутиву СФУЖО:

д-р Марія Квітковська
голова

Ірина Вжесневська
фінансова секретарка

Вісті з Централі

Реченець надсилання звітів Відділів за 1989 рік вже минув. На жаль, є ще декілька Відділів, які не надіслали своїх звітів. Голови Окружних Управ одержали формуляри звітних листків для звітування Округ за час від 1-го січня по 31-го грудня 1989 р. Реченець надіслання звітів є 15-го березня, 1990 р.

В днях 9-10-го лютого 1990 р. відбулося в Торонті, Канада поширене засідання Президії Секретаріату СКВУ. У ньому взяла участь голова СУА Марія Савчак.

На засіданні обговорено цілий ряд важливих справ, які торкаються подій на Україні та українців в цій діаспорі. СКВУ повністю піддержує Народний Рух України за Перебудову, а головню усі спроби українських громад і організацій в Америці й Канаді дати допомогу дітям — жертвам Чорнобиля. Комітет Українців Канади (КУК) поробив заходи і внедовзі прибудуть до Канади на лікування 100 дітей, поражених радіацією.

Важливим нашим завданням є шукати за фармацевтичними фірмами, які жертвували б безкоштовно вітаміни та медакаменти для висилки в Україну. Також конечним є перевести збірку сухих харчів та включити їх у найближчу висилку.

Комітет Українців Канади (КУК) у великій мірі причинився до відкриття консульату в Києві.

Дано признання Союзові Українок Америки за те, що перший піддержав "Декаду Української Мови" та з тієї нагоди проголосив конкурс. СКВУ з признанням відмітив Стипендійну акцію СУА як теж працю Суспільної Опіки СУА в Південній Америці та в Європі.

СКВУ потребує постійно фінансової допомоги. "Травнева акція" — збірка фондів на працю СКВУ проходить у 1990 році під гаслом "Рік української єдности".

СУА піддержав "Травневу Акцію" СКВУ у 1989 р. Відділи перевели збірку, яка принесла 7,572 дол. Ці гроші голова СУА передала до СКВУ.

СКВУ пропонує відмітити в 1990 р. 350-ліття народин гетьмана України — Івана Мазепи.

В Україні є потрібні машинки до писання (по Докінчення на стор. 33

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XLVII

MARCH 1990

Editor: Marta Baczynsky

THE REAL TARAS SHEVCHENKO

T. Shevchenko. Self-portrait.

Many books and thousands of articles were written about Taras Shevchenko and so many speeches were delivered on the subject that one can hardly say anything new. In this is the actual secret of the Shevchenko cult, a most unique one in the world, for no matter that his work was analyzed to the n'th degree, to us he is always new and timely.

It is easier to write about Shevchenko in 1990 than it was in previous years, since now we are witnesses to a historical revolution against communism and within this revolution we are observing new eruptions of the struggle for freedom. Today, Shevchenko's poem "Meni Odnakovo..." ("It's all the same to me...") became real, in which he feared for his nation lest it be awakened from

its sleep, when in the shadow of the Caucasus mountains, Azerbaidzhan, Armenia and Georgia are raising against the Moscow invaders and for these acts the streets of their cities are running with blood.

One remembers now how in April 1917, 100,000 Ukrainians marched down the grand Volodymyrs'ka Street in Kiev, down to the square by St. Sophia, singing Shevchenko's "Jak Umru" ("When I die..."), which was then the national anthem.

1989 was a year of surprising events, the first surprise being the successful rebellion of all six European satellite countries of the Soviet block, which rid them of the Moscow supremacy. Then the nations within the Soviet Socialist Republic itself awakened. Those not thoroughly victimized by the russification craziness, who had managed to preserve their national awareness, appeared on the political arena with strenght and courage. Other nations announced their presence in a more sedate manner, but in massive demonstrations which heralded the beginning of their rebirth.

One of the manifestations of this rebirth in Ukraine is the search for mutual understanding and mutual action with fellow Ukrainians outside of the homeland. And here again is the importance of Shevchenko. In the organizational and ideological confusion of Ukrainians in diaspora, he is the one force uniting us with our homeland.

In further dwelling into the Shevchenko cult, it has been written at times — that he was not the only great poet. Many nations in various parts of the world had their national bards and writers of genius status. The Italians had Dante, Victor Hugo was in France, Byron in England, Isben in Norway, Mickevich, Slovackyj and Krasinskyj in Poland, Pushkin and Lermotov in Russia, Petefi in Hungary, Goethe and Schiller in Germany, Edgar Allan Poe in the United States and Pabindranat Tagore in India. These were spiritual titans, as were writers such as Shakespear, French writer Balzak, the German Hauptman or Kalderone in Spain. But which country dedicates a month every year to a writer or poet, designating it "his month." March is Shevchenko's month because he was born and died in the month of

"Kazashka". *Sepia* (Summer, 1856).
 "Казашка". *Сепія* (літо, 1856).

March. There is no group of Ukrainians anywhere in the world which does not honor Shevchenko sometimes during March.

There is no mystery in the Shevchenko myth. For us he is not only a poet-writer, nor do we honor him for his poetic genius. His friend Panteleymon Kulish called Shevchenko a "light from the sky" and "the rouser of a nation." When we honor him, it is not for his magnificent lyrical poetry, his ballads, dramas or stories. The Ukrainian nation honors Shevchenko as one who created a Ukrainian nation from an ethnic mass, conscious of its identity.

Petro Hryhorenko, a Russian general, professor at the Frunze Military Academy in Moscow and a member of the communist party, wrote in his memoirs: "Then I received a copy of KOBZAR, and I understood that I am a Ukrainian. I have never forgotten this and my actions were always to benefit Ukraine..."

During the times of the tzars and bolsheviks, a lot of Shevchenko's work was falsified. There are studies now which show details in which publications of KOBZAR the censors underlined or changed lines, even whole verses. Shevchenko was presented as an atheist, as a poet of troublemakers, as a communist. None of this dirt clung to Shevchenko.

Shevchenko's "Zapovit" (Testament), "Kavkaz," "Do szyvyh i mertvyh" ("To the living and the dead"), "Velykij Loch" ("The huge prison"), and other political poems roused the slumbering Ukrainian mass. Even the lyrical poems, pearls such as "Sadok vyshnevij" ("The cherry orchard"), or "Mynajut' dni, mynajut' nochi" ("So pass the days, so pass the nights") make the Ukrainian people deeply bow to him who awakened the nation. And we are doing this today — in a quiet, short ceremony, but our foreheads touch the ground in a deep homage.

Ivan Kedryn
 (translated from Ukrainian)

It is indifferent to me, if I
 Live in Ukraine or live there not at all,
 Whether or not men let my memory die;
 Here in an alien land, mid snows piled high
 It will not matter that such things befall.

In serfdom, among strangers was I reared,
 And unlamented wholly by my own
 In exile I shall die, in grief uncheered,
 And to my nameless grave shall pass alone.
 No trace of me, alas, will then remain
 To see in all our glorious Ukraine,
 In all that land of ours that is not ours.
 No father will commend me to his son,
 To pray for me to God, source of all powers:
 "Pray then, my boy! For us his course was run.
 He died to save Ukraine, who Fate devours."

It is indifferent to me, I say,
 Whether or not that son for me should pray....
 But while I live I cannot bear to see
 A wicked people come with crafty threat,
 To lull Ukraine yet strip her ruthlessly
 And waken her amid the flames they set —
 Sure, no indifference in me these wrongs beget!

Translated into English verse by C.H. Andrusyshen, Ph.D.
 and Watson Kirkconnell, Ph.D.

The laws of nature are harsh — man must wrest from nature the time for his own existence and manifest himself in actions which will continue to live in future generations. This becomes the singular responsibility of the artist or the poet to himself and to his contemporaries, if he is able to instill in these works the essence of his time and create concepts which would fill the imaginations and souls of those yet to come. This is one of the fundamental problems of each culture which aspires to permanency and the preservation of its continuity into the future.

In this aspect the creativity of Petro Choldny is in the center of the key problems of our era. In the beginning of the century, its first decade saw the rise of creative talents which were able to project ahead. They were Alexander Archypenko and Mychajlo Bojchuk. The first followed the path of a total modernization of form, the second followed the path of the rebirth of our century old traditions.

The political conditions in Ukraine and the actual war against religious traditions would not allow Bojchuk to fully realize his potential along those lines. Petro Choldny — (the Elder) began to develop similar ideas, his own, and enriched the Ukrainian icon with the wealth of impressionist colorations. His son, Petro Choldny (the Younger) went even further — he fused tradition with the most recent styles of our time. He was not alone here, four other artists worked in this category, yet in the summation of his creative mastery Choldny conceived his own school of art. In it the most important to us are his own works, especially the icons for iconostasis, paintings on walls, mosaics, stained glass paintings, etc. In subject matter and in style they are totally in the spirit of tradition, yet they emit an

*Петро Холодний. Різдва Христове, графіка.
Petro Choldny. The birth of Christ, graphic work.*

aura of the present — an eternal rhythmic harmony which in our church should be united with the vocal harmony of the songs and liturgy.

Perhaps I am not mistaken when I say that it is in this category — religious art— that the artists of diaspora created their most striking works. In these works the aesthetic sense and cultural standards of the Ukrainian society are obvious, evidence of the desire and demand for such works from its artists. As in the days of the renaissance, an artist became the interpreter of the aesthetic demands of the population. The contemporary artists of Ukraine would like to achieve this status.

I would like to recall one fact concerning the meaning of religious art. In the fall of last year, Opanas Zalyvacha, one of the leading contemporary artists of Ukraine had an exhibition of his paintings in Ivano-Frankivsk. At the opening he spoke (as recorded on video) about the fact that in Ukraine today the people have lost their aesthetic sense and sense of harmony, which is the basis of art. In earlier days, he said, people were able to see art every week in churches, and now that this practice is almost nonexistent,

*Петро Холодний. Жук
Petro Choldny. Beetle.*

its lack is reflected in all aspects of culture. This is a very poignant remark, which brought to mind the art of Cholodny. The Stalin/Brezhnev subculture tore a huge hole in Ukrainian culture, with nothing to fill it with if it was not for the work of such artists as Petro Cholodny, father and son, their colleagues and those that followed them.

The works of Petro Cholodny (the Younger) are scattered all over the world and today no one has compiled a monograph about his extensive creativity. His most representative works should be collected and the collection duly published. This would be one of the most beautiful gifts which Ukrainian in diaspora can give to the renewing culture of Ukraine. An artist of great expertise, unique, wise, knowledgeable in tradition, and at the same time contemporary in the spirit of his creativity, Cholodny bequeathed to us a true classical body of religious art. The artist has gone, but his art will continue to enchant all who can appreciate the true achievements of a mature artist.

May his memory live forever!

(This speech was delivered during the funeral of the artist in Bound Brook, NJ on January 30, 1990 by Sviatoslav Hordynskyj.)

(translated from Ukrainian)

*Петро Холодний. Краєвид.
Petro Cholodny. Landscape*

THE UKRAINIAN MUSEUM — A CULTURAL EXPERIENCE

As a result of the current situation in Ukraine and the easing of travel restrictions, the Ukrainian Museum has been presented with a wealth of opportunities in terms of acquiring objects for its collections. Many people coming to New York City from Ukraine bring objects of fine art, or beautiful folk art items which they want to sell quickly. Many of these items, particularly textiles are parts of Ukrainian folk costumes, exquisite and magnificent, where the embroidery or the weave makes it a one of a kind item. Without doubt, such objects make a truly worthwhile and much desired addition to the Museum's collection.

Plainly speaking, people who bring these objects to the Museum for sale want to make a deal within a short span of time as well as receive their payment. At best, the Museum in many cases has two or three days to make a decision and come up with the funds to cover the purchase.

The Ukrainian Museum does not have a base fund from which it can draw at random to secure a purchase whenever the opportunity arises or on short notice. However, the Museum cannot afford to bypass the numerous buying opportunities which knock on its door. There were times that with great regret and sadness objects were returned to the seller for lack of funds to purchase them. This is a loss not only to the Museum but to the entire Ukrainian community.

In its 14th year of operation, the Ukrainian Museum

is a vibrant institution, with a well developed exhibition agenda — traveling and inhouse, popular educational programs, cultural activities, research and publications and with growing support from Ukrainian American communities throughout the United States. The Museum's goal and purpose is to collect examples of Ukrainian cultural heritage, share them with its viewing public and preserve it for future generations.

There are many ways to support the Ukrainian Museum. Giving funds toward the purchase of objects **to the collections is one very important way.**

"Threads to the past" is a one hour video documentary on the history and uses of Eastern European embroidery, which is in the production stage by WSKG Public Television and Radio in Binghamton, NY. Lubow Wolynetz, the Ukrainian Museum's Curator of the Ethnographic collection is a consultant to the project, as well as one of the individuals who will appear on the program. In an interview taped on film at the Museum in February, Mrs. Wolynetz responded to questions about Ukrainian embroidery and its place within the scope of Ukrainian folk art heritage. She elaborated on the traditional uses of embroidery, its practical applications and related the customs associated with it.

In the Spring of 1987 the Roberson Center of the Arts and Sciences in Binghamton, NY presented a very interesting exhibition **GODDESSES AND THEIR OFF-SPRING**, which showed symbols of the ancient goddess

(in Ukraine she was called Berehynia) in Eastern European embroidery. The Ukrainian Museum participated in this exhibition, lending exponents from its ethnographic textile collection for the purpose. The planned documentary is in a way an extended research on the theme, since embroidery is the symbolic interpretation in designs, colors and application, of the traditions and customs of a people.

The "star" of the Ukrainian part of "Threads to the past", being made up for the camera.

Lubow Wolynetz at the start of the interview with the filming crew of WSKG Public Television.

The reasons, and there are several of them, for undertaking this project are very well stated in WSKG's prospectus for the program. The project will attempt to field a better understanding of ethnic groups from Eastern Europe, as well as providing encouragement to the second generation of Eastern Europeans who are trying to revive their heritage.

Another reason for the program is a two part preservatoin effort of the art of embroidery. The first is self evident from this direct quote in the prospectus: "...in some countries (Eastern European) the uses of embroidery are controlled by state cooperatives. There are even some reports of folk embroidery being eroded by the Soviet system, for example in Ukraine, where efforts have been mounted to reduce nationalism. A recent National Geographic article on Ukraine which mentioned the importance and beauty of the Ukrainian embroidery heritage at least twice, did not show a single example of such work in any of the photos, because embroidery has disappeared so completely from everyday life." *(It should be noted that this was written two years ago, at the start of the project. Today, Ukraine's path toward self realization is proudly displaying trappings of its cultural heritage).

The second reason is a practical reason. Textiles are very fragile when considering long term preservation. Unless the art form is handed down from mother to daughter, the chances of survival of embroidered objects themselves are slim. Here, the preservation of the art form becomes of paramount importance because the craft requires great patience and artistic skill, a rare commodity in today's hurried world. To trace and preserve whatever knowledge there is about the concepts behind embroidery traditons must also be addressed.

"Hand embroidery is no longer highly prized by the general public." This is the "saddest" reason given for the necessity of this program. "If steps aren't taken now to explore and preserve these marvelous, centuries old, stitchery traditions, both the knowledge of the skills and long fascinating history behind them may become more limited — or even lost — to future generations."

The program "Threads to the Past" will be aired at the end of this year.

One of the courses in the Ukrainian Museum's Educational Program is the Embroidery Course. One of a kind in New York City, it gives students the unique opportunity to learn the art of embroidery as well as become acquainted with Ukrainian customs and traditions associated with this craft. The course is taught by expert craftsmen, with individual attention given to each student, from the beginner to the very advanced. It is necessary to register early, since the course fills quickly, and has become one of the Museum's most popular and best loved in the Program. For the dates of the course, call the Museum for its Calendar of Events.

SUPPORT THE UKRAINIAN MUSEUM! IT DOES ITS JOB RIGHT!

*Procession to the Kruty Battle field.
Процесія до місця бою під Крутами.*

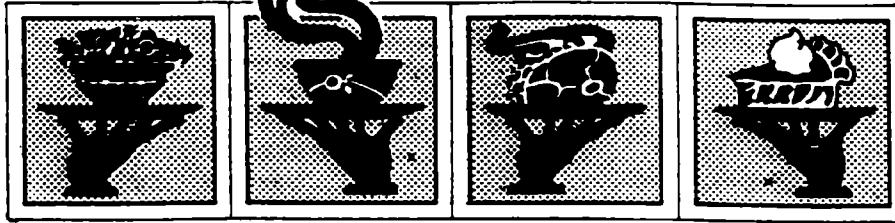
Recently we received a letter from a young man in Ukraine named Levko. In it he writes about a trip he took from Lviv to the distant fields of Kruty, to mark the anniversary of a tragic and very important event which shaped Ukraine's modern history. On January 30, 1918 the Bolshevik forces totally wiped out a Ukrainian untrained Auxiliary Student Battallion on the fields of Kruty. The courageous stand of these young boys and their ultimate heroic death became the symbol of Ukraine's struggle for freedom

Levko and a group of his friends traveled the long distance from Lviv to Kruty, which is northeast from Kiev, by bus. With them they carried Ukrainian flags and a cross fashioned from a birch tree. At the edge of the site of the 1918 massacre, these young people planted the cross, draped it with an embroidered Ukrainian ritual cloth and placed a wreath of thorns upon it. Then they sang the Ukrainian national anthem.

*Birch tree cross at the Kruty battle field.
Хрест вкопаний на місці історичної битви.*

наше харчування

Часто господині розпитують одна одну, де і яку шинку купувати на Великдень. З досвіду знаємо, що найкраще купувати у великих харчевих крамницях (super market), вуджену шинку "hickory smoked" і зовсім зварену (fully cooked). Як її приготувати?

ПЕЧЕНА ШИНКА

18-20 фунтова вуджена шинка, (можна дістати малосолену) з кісткою. Зняти сітку, якою вона покрита і налити зимною водою, щоби покрила. Найкраще наніч.

Вийняти з води і вкласти товстою частиною вгору до великого посуду до печення на рушті. Піч нагріти до 325°. На дно посуду налити трохи води. Пекти шинку числячи 10 хвилин на фунт. Не накривати. 1/2 години перед кінцем печення можна шинку полити:

1/3 горнятка гірчиці (муштарди)
3/4 горнятка брунатного цукру
3 ложки меду
2 ложки оцту

Все змішати і полити шинку і ще пекти 1/2 години.

Як шинка зовсім вистигне, завинуту алюмінійовим папером і вкласти до холодильника. Шинку краще різати як вона зимна.

Залишилася шинка зі свят. Є дуже добрі страви зі шинки:

КРОКЕТИ ЗІ ШИНКИ

1 1/2 горнятка змеленої шинки
1/4 горнятка (4 унц.) маргарини або масла
1/4 горнятка борошна (муки)
1 мала цибуля, дрібно нарізана
1 горнятко молока
2 яйця
1 ложка цитринового соку
терта булка, трохи перцю
Товщ (найкраще олива) або "кріско" до смаження

Стопити масло або маргарину, додати борошно і цибулю, змішати і поволі вливати молоко. Варити, мішаю-

чи, щоби добре згусло. В мисці розмішати одне яйце з цитриновим соком і до того додати товщ з цибулею. Додати шинку, і перець, як хто хоче також соли. Вкласти до холодильника, щоби було зимне. Оформити 4 крокети (подібно до зразів). Вкладати до тертої булки і тоді до розколоченого яйця з 2-ма ложками зимної води. Повторити знову в булку, у яйце. Залишити на 1/2 години.

Стопити товщ до смаження, як на пампушки, смажити 2 хвилини або доки не зрум'яняться. Подавати з хрінною або іншою пікантною підливою.

САЛАТА ЗІ ШИНКИ і ОВОЧІВ

1 горнятко нарізаної на малі кубики шинки
1/2 горнятка нарізаних кубиків з помаранчі без шкурки
1/2 горнятка нарізаних кубиків з яблука зі шкуркою
3/4 горнятка кусків ананаса (pineapple)
1/2 горнятка нарізаного банана
листки зеленої салати
овочева підлива:

Змішати всі складники без двох останніх. Накласти в посуд виложений листками салати.

ОВОЧЕВА ПІДЛИВА

В малій ринці змішати 2 ложечки втертої шкурки з помаранчі, 1 ложечку шкурки з цитрини, сік з одної помаранчі і одної цитрини (повинно бути 1/2 горнятка, як замало, додати води) 1 вбити яйце і 1/2 горнятка цукру. Варити на легкому вогні, щоби закипіло. Прохолодити і тоді вкласти до холодильника. Перед поданням додати 1/4 горнятка квасної сметани.

ВЕЛИКОДНИЙ КОРЖ З МИГДАЛЮ

ТІСТО 1:

1 1/4 горнятка борошна (муки)
5 ложок масла
4 варені жовтки
3 ложки цукру
шкурка з цитрини

ТІСТО 2:

1 фунт мигдалю
1 фунт цукрової мучки
кілька білків (які залишилися від бабок)

Замісити тісто з борошна і масла, додаючи перетерті через сито варені жовтки. Розкачати і викласти на натовщену форму 9 x 13 1/2. Пекти в температурі 350° щоби легко зрум'янилося. Як простигне, посмарувати морелевою або малиновою мармелядою.

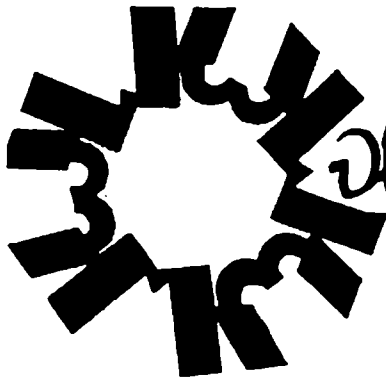
ТІСТО 2:

Мигдаль спарити, обрати зі шкурки, висушити і змолоти. До мигдалю додати цукрову мучку і вбивати по одному білку, щоби тісто було доволі густе. Вкласти до ринки і на дуже легкому вогні трошки підсмажити. Вкласти на стільницю, як простигне розкачати на прямокутник і положити на приготований корж з мармелядою. Залишити трохи тіста, щоби зробити тоненький валочок і наложити його на береги коржа, щоби трималося, смажувати зі споду білком.

Залишити до другого дня, щоби висохнув. Другого дня вкласти до печі нагрітої до 400° на кілька хвилин, щоби зрум'янився.

Як трохи простигне, знову смажувати тоненько мармелядою і як висохне полити помадковою склицею.

На склицю 3/4 фунти цукрової мучки, сік з цитрини, добре втерти, щоби була густа.

КАЛЕЙДОСКОП

Життя

Упорядкувала ХРИСТИНА ГОДІВ-ЮЗИЧ

УКРАЇНА

Відома українська співачка **Алла Кудлай** з Києва, — незрівняна виконавиця українських народних пісень. Вона виступала на багатьох сценах світу, скрізь викликаючи захоплення, проте не має досі платівок із своїм репертуаром. У 1986 році, під час турне по США, кілька виконуваних нею пісень ("Пахне м'ята", "Моя таємниця" і "Людя на добро") включені до платівки, виданої в Америці. Великий талант недооцінюється не лише музичними чинниками, але й адміністративними — живе в однокімнатному помешканні з чоловіком (художником) і 10-річним сином Максимом.

Київський журнал "Україна" подав вичерпний нарис про **Олену Телігу** та надрукував її поезії. Автором цієї статті є М. Неврилий, україніст з Чехо-Словаччини.

В Києві заплановано "Дні Британії" на червень 1990 р. В цих святкуваннях візьмуть участь прем'єр міністр Англії **Маргарета Тачер** та дочка королеви принцеса **Анна**.

У видавництві "Дніпро" появилася роман-есе М. Слабошпицького "**Марія Башкірцева**". Головна постать роману — талановита українська малярка [1860-1884], картини якої зберігаються у найвідоміших музеях Франції.

Видавництво "Дніпро" випустило "Вибрані твори" **Дніпрової Чайки** (справжнє прізвище **Л. Василевська, 1861-1927**). Видання містить оповідання, вірші та поезії в прозі.

ПОЛЬЩА

У державному науковому видавництві (ПВН) побачила світ вельми вартісна книжка **Тереси Хинчевської-Геннелі** "Національна свідомість української шляхти й козацтва від кінця XVI до половини XVII ст." Названа книжка містить ґрунтовне монографічне дослідження авторкою згаданого питання, що є її докторською роботою на високому науковому рівні.

Робота викликала величезне зацікавлення як наукового середовища, так і широкої читацької публіки. Цікавість до цієї книжки зрозуміла, оскільки є вона першою так широко в монографічному пляні написаною працею на тему, яка знову переживає свій ренесанс.

ФРАНЦІЯ

Велике паризьке видавництво "Едісьон Бонфон" за один мільйон доларів придбало право на видання продовження відомого роману "Віднесені вітром". Наступницею **Маргарет Мітчел** стала американська письменниця **Александра Ріплі**. Нове оповідання про **Скарлет О'Гара** поки що не має назви. Пам'ятаючи, якою великою популярністю користувався цей роман, написаний в 1936 році і екранізований через три роки за участю Ві'єн Лі та Кларка Гейбла, видавці розраховують на великі прибутки.

КАНАДА

Заступниця губернатора **Сильвія Федорук** — репрезентант королеви в провінції Канади Саскачеван є першою жінкою українкаю на такому високому пості.

США

Дітройт. 28 лютого 1990 р. в залі при церкві св. Покрови відбувся концерт солістки Київської опери **Ірини Даць** та ансамблю Київської філгармонії "Рідні наспіви" під мистецьким керівництвом А. Мамалиги.

Група студентів під керівництвом д-ра Юрія Савицького відбула прогульку на гору Кіліманджаро в Африці. Д-р Савицький інформує: "Ми несли зі собою український прапор як символ підтримки Народного руху за перебудову в Україні та духового єднання з нашими братами та сестрами в Україні, які дорожать українською символікою". Між студентами були **Христина і Данило Савицькі**, сестра і брат, обоє пластуни і обоє студенти університету Пенсильванії. Тепер український прапор майорить на найвищій горі Африки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ", МЕДИЧНИЙ ФОНД, СУСПІЛЬНУ ОПІКУ

Замість квітів на могилу **бл.п. Василя Думи**, складаємо 120 дол., в тому: **Марія Савчак, Іванна Рожанковська, Іванна Ратич, Лідія Гладка, Ольга Гнатейко, Люба Артимішин, Розалія Полчій, Леся Киршак, Марта Данилюк, Рома Шуган, Ірина Чайківська, Уляна Старосольська**, родині покійного висловлюємо щирі співчуття.

Замість квітів на могилу **бл.п. Василя Думи**, мужа нашої членки складаємо 50.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а дорогій Наталці та її родині висловлюємо щирі співчуття.

83 Відділ СУА

У світлу пам'ять дорогого брата і вуйка Славка, **Інж. Ярослава Дячуна**, на Пресовий Фонд "Наше Життя" складають 100.00 дол.

сестра Володимира і Христина Тарашук

У світлу пам'ять дорогого мужа **бл.п. Інж. Ярослава Дячуна** складаю 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя"

Анна Дячун

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Інж. Ярослава Дячуна** складаємо 30.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя" а дружині Нусі висловлюємо щирі співчуття.

Ліна і Еміліян Басюки

В пам'ять найдорожчих незабутніх сестри **бл.п. вчительки Марії Вергун з Модрицьких** та її мужа **д-ра Василя Вергуна**, замість квітів на їхні могили складає 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя"

М. Квас

У пам'ять **бл.п. Василя Думи** складаю даток 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя".

Лідія Фіцалович

У світлу пам'ять **Ірки Павлюк-Грушкевич** моєї шкільної товаришки складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя" а опечаленій родині висловлюю глибоке співчуття.

Ярослава Ячмінська

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Василя Думи**, складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Опечаленій родині покійного висловлюємо наші щирі співчуття.

**Марія Світій
Іванна Галапац**

Замість квітів на могилу **сл.п. Мокрини Мазяр**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Марта і Богдан Цимбалісті

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Теодозії Дурбак**, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" зложили: **Б. Дурбак 100.00 дол.**, 17-ий Відділ СУА в Маямі, **Фл. 50.00 дол.**, **В. Цегельська 20.00 дол.**, по **10.00 дол.** — **І. Ракуш, Н. Перфецька, Л. Маринюк**; по **5.00 дол.** — **Н. Горак, В. Гарасим, К. Качкено-**

вич, Л. Візняк, М. Тершаковець, Ю. Вісьневська, А. Ждан, С. Микитка, О. Ковальчук, І. Прокопишин, Д. Жарська, Я. Терпецька.

В світлу пам'ять **бл.п. Сузання Мерзи**, дочки нашої членки **Еви Мерзи**, складаємо 25.00 дол. на Прес-Фонд "Наше Життя", а родині покійної щирі співчуття.

**Управа і членки 22-го Відділу СУА
в Чикаго**

В світлу пам'ять **бл.п. мгра Івана Ліщинського**, мужа нашої членки, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд, "Наше Життя", а дружині Іванні і родині висловлюємо глибокі співчуття.

**Управа 22-го Відділу СУА
в Чикаго**

В світлу пам'ять **бл.п. Юліяна Малий**, мужа нашої членки, складаємо 25.00 дол. на Прес. Фонд "Наше Життя", а дружині Любі висловлюємо глибокі співчуття.

**Управа 22-го Відділу СУА
в Чикаго**

В світлу пам'ять **бл.п. Інж. Ярослава Дячуна**, мужа нашої активної членки, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя", а дружині Анні висловлюємо наші глибокі співчуття.

**Управа і членки 22-го Відділу СУА
Чикаго**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Ольги Децик-Семчишин**, колишньої членки нашого Відділу, складаємо 25.00 дол. на Прес-Фонд "Наше Життя" а мужеві проф. Мирославу Семчичину наші глибокі співчуття.

Управа 22-го Відділу СУА, Чикаго

Замість квітів на могилу **бл.п. Мокрини Мазяр**, матері чоловіка голови нашого Відділу **Віри Мазяр**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя".

Члени і Управа 62-го Відділу в Глен Спей

Замість квітів на могилу **сл.п. маестра Петра Холодного**, чоловіка нашої членки **Наталі Лівницької-Холодної** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

**Членки і Управа 62-го Відділу
в Глен Спей**

Замість квітів на могилу **бл.п. Марії Устименко**, сестри **Катерини Іванчук**, членки 63-го Відділу СУА, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

63-й Відділ в Дітройті

У пам'ять моєї дорогої товаришки **Богданни Кізюк-Голоюки**, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Зіна Раковська, через 82-ий Відділ СУА

Замість квітів на могилу **бл.п. Ольги Томашівської**, матері нашої членки п. Ярослави Кріжановської, складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а родині висловлюємо щирі співчуття.

89-ий Відділ СУА в Кергонксоні

Замість квітів на могилу **Миколи Забова**, чоловіка нашої членки Ольги Забків, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" зложили: 103-ий Відділ в Гемстед — **20.00 дол.**; по **10.00 дол.** — М. Жеграй, П. Шпачинська, З. Зарицька; по **5.00 дол.**: Ю. Захарія, С. Маланчук, С. Саґата, Е. Квозко.

Замість квітів на могилу **Параскевії Мотуз**, мами нашої членки Марії Цюпик, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" зложили **90.00 дол.** такі членки 103-го Відділу: З. Зарицька, П. Шпачинська, С. Маланчук, Ю. Захарія, І. Солтис, В. Погорецька, М. Сваричевська, Х. Подолук, М. Жеграй.

Замість квітів на могилу **Петра Квозко** чоловіка нашої членки Євгенії Квозко, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Управа 103-го Відділу в Гемстед

Our heartfelt condolences are expressed to SOPHIA KOTYK, and her daughters DENISE SHANAHAN and PATTI ZALISKO and their families, on the sudden and unexpected loss of a devoted husband, loving father and grandfather **Steven Kotyk**. In lieu of flowers, a donation of \$25.00 is made "IN MEMORY OF STEVEN KOTYK" to the OUR LIFE Press Fund.

Rosalie and Harry Polche

МЕДИЧНИЙ ФОНД

В світлу пам'ять дружини і мами **бл.п. Ірини Гнатів** на Фонд Медичної допомоги через 28-ий Відділ складають 100.00 дол.

Василь Гнатів, муж із сином

В першу болючу річницю смерті нашої дорогої **матері, бабці та прабабці Марти з Барилляків Ухач**, жертвують на Фонд Медичної Допомоги дітям і молоді Чорнобиля: дочка Анна Кушнір з мужем Мирославом — **200.00 дол.**; дочка Марта Бобак з мужем Олегом — **100.00 дол.** внучка Роксоляна Луців з мужем Михайлом, правнуки: Андрійко, Дмитрик та Уляна — **100.00 дол.**

В пам'ять **Павла Томкова** складаємо 25.00 дол. на Фонд Медичної Допомоги Дітям

д-р Богдан і Віра Томків

В пам'ять **Ольги Томашівської** складаємо 25.00 дол. на Фонд Медичної Допомоги Дітям

д-р Богдан і Віра Томків

Замість нев'янутих вінків на могилі в Україні, найдорожчих рідних **бл.п. з родини Квас-Модрицьких**, складаю 25.00 дол. на Фонд Допомоги дітям та молоді, які потерпіли від нуклеарного вибуху в Чорнобилі.

М. Квас

Замість квітів на могилу дорогої і незабутньої **тети Ольги Томашівської**, складаю 25.00 дол. дітям Чорнобиля.

Ольга Руденська

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

за час від 1-го серпня 1989 до 31 грудня 1989 р.

- 6,968.00 дол. — Н.Н. (86);
4,000.00 дол. — С. і В. Сливоцькі (64);
1,000.00 дол. — А. і Х. Сливоцькі (Масс.);
850.00 дол. — Б. і А. Кравчуки (86);
825.00 дол. — М. Залуцька (Н.Дж.);
800.00 дол. — д-р А. і Р. Кузьмаки (86);
700.00 дол. — д-р І. і К. Гапій (86);
600.00 дол. — 102-ий Відділ СУА;
525.00 дол. — Б. Більовщук (4);
по 500.00 дол. — М. і О. Ковальчуки (17), Г. і Л. Костинюки (76), д-р А. і М. Мацюраки (74), Н.Н. Огайо (33), С. і П. Олексіви (89), О. Охримович (86), д-р Я. Перейма (49), д-р Л. і Д. Явні (86);
по 450.00 дол. — М. і Л. Гичко (Н.Дж.), Укр. Амер. Клуб (Сіатл Ваш.);
410.00 дол. — д-р С. Стецура (33);
405.62 дол. — 86-ий Відділ СУА;
по 400.00 дол. — Л. Брикович (Канада), І. і С. Головка (11), д-р В. і І. Гординські (Н.Дж.), В. і А. Миколинські (Канада), М. і І. Руснаки (47);
387.00 дол. — 1-ий Відділ СУА;
370.00 дол. — О. Кулинич (119);
по 360.00 дол. — Н. Будзіцька (33), Н. Клован (33), В. Огаренко (22);
350.00 дол. — В. Таращук (Мінн.);
335.00 дол. — 97-ий Відділ СУА;
302.00 дол. — М. і П. Мельник (9);
по 300.00 дол. — М. Андріюк (Конн.), М. Барабач (Масс.), Л. Іваськів (Алабама), А. і Х. Козаки (Масс.), Св. Михайла Тов. Непорочного Зачаття (Конн.), Ж. і Е. Соляни (102), Б. Принада — Родина (Н.Дж.), Українські Абсолютенти (Канада), 4-ий Відділ СУА, 32-ий Відділ СУА;
по 275.00 дол. — Е. і Б. Михайлівн (91), 22-ий Відділ СУА;
270.00 дол. — М. Галуска (91);
260.00 дол. — 90-ий Відділ СУА (збірка);
255.00 дол. — В. і Л. Киї (13);
по 250.00 дол. — Баль Дебютанток (29), Е. Блавацька (Пенсільванія), З. і М. Василькевичі (76), Н. Гуран (47), д-р М. Дицьо (78), А. і Л. Долинські (86), В. і У. Дячуки (Н.Дж.), Е. Еппґейт (86), О. Коропей (Конн.), Я. Мулик (61), Б. і Л. Пакула (95), В. і О. Роговські (83), Самопоміч Рочестер (47), Самопоміч Асоціація Рочестер (47), В. і Б. Сосяки (Н.Й.), Степові Відьми (Мелбурн, Австралія), Укр. Вест Сайд Клуб (47), Укр. Ветерани Лайтон (91), Укр. Медичне Тов. (Монтреаль), д-р Б. і Б. Худьо (Н.Дж.), А. Цибрівські (51), А. Чорнобиль (47), Р. і А. Чорнобиль (47) Ю. і Д. Чорнобиль (47), В.
Докінчення на стор. 30

35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ 63-ГО ВІДДІЛУ СУА ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ В ДІТРОЙТІ

В неділю, 8-го жовтня 1989 р. 63-ій Відділ СУА відзначив свій 35-літній ювілей громадської праці. Гарна домівка СУА та повна зала присутніх, не тільки членок, але й гостей, які оцінюють працю СУА, творила приємну атмосферу.

Крім офіційної частини в програму входили дві доповіді: історія відділу — Ольги Процик та нарис про патронку Відділу Софію Русову — Ірини Іваницької.

В розваговій частині виступив ансамбль "Квіточки" — сестри Н. і О. Іваницькі, І. Миколенко, Л. Юзич, Н. Липецька та З. Ласка. Вони своїми дуже милими голосами відспівали кілька пісень, за що подякувала їм голова Відділу О. Гриньків, називаючи їх "весняними квіточками". Вечір проходив у супроводі гри на фортепіано М. Гординської та її особистого співу при супроводі гітари. Також висвітлено фільм із недавніх святкувань оперної співачки, членки Відділу Н. Носенко. Настрій був дуже милий, а його ще підсилили дві гуморески: одна на тему Відділу голови О. Гриньків, друга, це монолог Климовської (Язичинської) "Культура і письменство", що вміло відчитала Я. Казанівська. Святкування відкрила голова Відділу О. Гриньків. Присутні відспівали гимн СУА. Голова Округу О. Лончина привітала Відділ з ювілеєм та зложила бажання дальшої успішної праці. Благословення їди, а також молитву подяки перевів парох церкви св. Йосафата о. Христофор Войтина, ЧСВВ Участь у святкуванні взяли посестри-союзянки з Відділів 5, 45, 53, 58, 76 і 81, складаючи привітання та датки в сумі 110 дол. 5-ий Відділ вислав даток на фонд "Нашого Життя", а 50-ий прислав привітання. Щира подяка за все.

У своїй солідно приготованій доповіді про працю Відділу, Ольга Процик представила многогранну працю відділу, тісну співпрацю з Округом та Головною Управою СУА.

63-ій Відділ — це один із перших Відділів зорганізований т.зв. "новоприбулими" у 1954 році. Мимо початкових труднощів, Відділ далі веде позитивну працю. Це ствердила голова Округу О. Лончина вітаючи Відділ та передаючи грамоту Головної Управи за корисну 35-літню працю. Зараз Відділ начисляє 50 членок. В громадській праці належить підкреслити влаштовування Відділом протягом 30 літ "Вишиваних Вечорниць", з яких дохід був призначений на потреби нашої середньої школи. Від 1970-1986 року співпрацював в тому 96-ий Відділ СУА, якого членки у великій мірі це доньки членок 63-го Відділу.

Подаючи сільветку патронки Відділу Софії Русової, чужинки (по батькові шведка, по матері французенка), Ірина Іваницька підкреслила красу природи України, її культуру, яка полонила серце і душу чужинки, даючи їй снагу працювати ціле життя для добра поневоленого народу. І тому, за словами доповідачки ясно, що життя і праця тієї чужинки посвячені українській справі, окуплені стражданнями, зблизили її до нас, українок, і тому ми вибрали її патронкою нашого Відділу.

На святкуванні бракувало довголітньої культ.-освітньої референтки д-р Валентини Савчук, яка раптово захворіла. Вона довгими роками приготувала програми доповідей, збагачуючи тим програму сходити.

14 голів Відділу, рахуючи теперішню голову Ольгу Гриньків, які вели Відділ протягом 35 літ, відзначено китичкою квітів, а рожева стяжинка з написом "35-літній ювілей 63 Відділу СУА" — лишиться пам'яткою з відбутого святкування.

Дуже смачний і безкоштовно приладжений обід членкинею Володимирою Целюх доповнив гарно цілість, за що складаємо їй щирю подяку, як також Лені Галяженко за ювілейний торт. Подяка належить усім, що працювали для успішного переведення ювілейного святкування, усім за участь, як також тим, що розкупили квитки на виграшу.

Олена Климишин

35-ЛІТНЯ ПРАЦЯ

*"Кожний думай, що на тобі,
Мільйонів стан стоїть,
Що за долю мільйонів
Мушиш дати ти одвіт."*

Ів. Франко

Нова хвиля української імміграції, що після Другої світової війни причалила до берегів Америки, знайшла тут упорядковане, майже на всіх ділянках, громадське життя.

По перших роках загального безладдя та тяжкої боротьби за встановлення можливих умов життя, новоприбулі іммігрантки повернулися до вікової традиції громадського життя й суспільної праці. Рушійною силою була любов до рідного краю, духовний зв'язок з батьківщиною та "одвіт" за долю мільйонів.

Найбільш заслуженою центральною установою тутешнього українського жіноцтва був Союз Українок Америки. Велика кількість новоприбулих влилися в цю організацію і стали її невід'ємною частиною, чи то вступаючи в існуючі відділи, чи закладаючи нові. За ініціативою Олени Климишин і бл. пам'яті Антонії Крохмалюк повстав 63-ий Відділ СУА, зложений із новоприбулих. Засновуючі Загальні Збори відбулися 15-го грудня 1954 р. в присутності голови СУА Олени Лотоцької. Відділ прийняв Софію Русову за патронку й дістав число 63. Першою Головою була Мирослава Зубаль, заступницею Володимира Филипів.

Кожна Управа керувалася принципом пріоритету у підході до актуальних проблем і відносно того плянувала працю. В першому десятилітті найважливішою справою була допомога школам, садочкам, самітним хворим та висилання харчових та одягових пачок. Наприклад, в 1957 році відбувся "День Школяра" — за зібрані гроші вислано букварі д-ра Вагилевича до шкіл в Європі. В 1959 році членка Нуся Легета підготувала казку "Червона шапочка", дохід з імпрези передано Рідній Школі.

Відділ зложив датки на Катедру української мови при Вейн університеті, дав пожертви та брав участь у відкритті пам'ятника Лесі Українки в Клівленді у 1961 році, та Тараса Шевченка в Вашингтоні в 1964 р.

Під проводом Ольги Макар перевів допомогую акцію жертвам землетрусу в Югославії, куди вислано 53 пачки.

Організовано допомогу до Бразилії, сестрам до Польщі й лемкам-переселенцям. Створено допомогивий комітет "Мати й Дитина", який очолювала покійна Теодозія Стельмах.

Відділ помагав церкві в потребі, Кафедрі української мови при Гарварді, виданні Енциклопедії українознавства в Сарселі, українським воєнним інвалідам, оселям СУМА і Пласту, зложив датки на будову дому СУА в Філадельфії, на дім СУА, тепер "Українське село" у Воррен, 1.000 дол. на новозакуплену домівку СУА, на Український Музей в Нью-Йорку, на УККА та 1.000 дол. на Український Культурний Центр у Воррен. Для придбання фондів улажував "коляду", пікніки, "вишивані вечорниці", фантову льотерію, продаж печива, збіркові листи і забави. Для ознайомлення чужинців із нашою культурою Відділ брав участь в "Ярмарку старого світу" в Інтернаціональній інституті та улажував виставки українського народного мистецтва на Університетах Вейн, Ан Арбор, в публичній бібліотеці у Гемт-ремку, та з нагоди відкриття Української Вищої Школи. В зв'язку із серією вечорів "Мандрівка по Україні" підготували "київський" і "полтавський" вечори.

Впродовж 30-ти років влаштовували "Вишивані вечорниці", дохід з яких призначено на піддержку Української Вищої школи.

Від 1978 до 1986 року Відділ провадив світличку для англійських дітей за методою Монтессорі. Світличкою опікувалася Олена Климишин. За головства Ірени Лончини в 1972-му році організовано виховні семінари та вдалий вечір "Жіночої Преси", на якому виступали з доповідями д-р Марія Квітковська, Олена Климишин, Леонтина Боднарчук та редактор журналу "Наше Життя" Уляна Любич.

Відділ виконував свої зобов'язання супроти Головної Управи СУА висилаючи делегаток на конвенції СУА, датками на Прес. Фонд "Нашого Життя", на Фонд Олени Лотоцької, Медичної допомоги, поодинокі членки піддержували стипендійну акцію СУА. До управи Округу входять Олена Климишин, Василина Гординська, Ольга Гриньків. Відділ співпрацює з Округом, іншими Відділами та СФУЖО. Разом з округом та громадськими організаціями Відділ брав участь у "Святі Героїнь Кінгірі" на маніфестації, в річницях голоду на Україні та в святкуванні Тисячоліття Хрещення України. Писали протестаційні листи в справі переслідування дисидентів та зверталися до ООН за допомогою жертвам Чорнобилю. Заходом Окружної Управи та 63-го Відділу висвітлено в 1984 році фільм "Невідомий Голокост". Цей фільм закупила членка д-р Валентина Савчук та подарувала його Окружній Управі для користування.

На ширших сходах Відділу читається доповіді про важні події та події з українського життя, історії, літератури, музики, медицини, малярства та репортажі із подорожей. Кожного року Відділ влаштовує просфору, свячене, день матері — плакаючи в цей спосіб українські традиції, відмічує ім'янини та уродини членок, що перейшли "сімдесятку" віку. В 1988 році відмічено 80-ті уродини організаційної референтки Лени Галяженко, про що написала до журналу "Наше Життя" Олена Гевко. В червні 1989 року громада відзначувала мистецьку працю нашої членки, оперної співачки Наталії Носенко. Протягом 35-літньої діяльності Відділ організував курси танків, куховарства, кераміки і т. д.

10-ліття Відділ святкував на ширших сходах, зате 25-ліття — з гарно опрацьованою програмою і бенкетом. Ірина Іваницька, довголітня і активна членка, підготувала багато рефератів, мистецьких виставок та "Вишиваних вечорниць".

Відділ очолювали слідувачі членки: Мирослава Зубаль,

Ольга Макар, Олена Климишин, Дарія Бойчук, Василина Гординська, Ольга Захарій, Іванна Цісик, Ярослав Казанівська, Ірина Лончина, Теодора Блажкевич, Зеновія Юрків, Марія Зубаль, Ольга Процик та теперішня Голова Ольга Гриньків. Кожна з них працювала, не жалюючи сил, для добра Відділу. Відділ надав почесне головство таким бувшим членкам: в 1960 році бл. п. Теодозії Стельмах за віддану працю у Відділі та 35-літню працю у громаді. В 1979 році засновниці 63-го Відділу Олені Климишин — Почесній Голові округи Дітройт та бувшій виховній референтці Головної Управи СУА за розбудову Відділу та жертвенну працю в громаді. В 1987 році — Теодорі Блажкевич, яка була Головою Відділу впродовж 2 років та довгі роки скарбничкою. Почесні членки Відділу: д-р Валентина Савчук — довголітня культурно-освітня референтка, яка організує культурно-освітню частину сходин на високому рівні, Леонтина Галяженко, яка вложила багато праці у Відділі як організаційна референтка.

Членство мінялося постійно з різних причин, двічі перекотилося через Відділ розбиття нашої громади. В 1959 році частина членок відійшла та створила новий Відділ, в 1984 році знову частина членок відійшла й вже не повернулася в ряди СУА.

35 років це довгий і нелегко пройдений шлях, це жертвенна і повна посвята праці. Кожній членці належить за її вклад пошана і щира подяка. Особливо тим, що стоять в рядах Відділу від його початків до сьогодні: Олена Климишин, Ольга Макар, Ярослав Казанівська, Ірина Іваницька, Ольга Богай і Софія Березюк. Під цю пору 63-ій Відділ об'єднує 49 членок, які під проводом Ольги Гриньків продовжують працю, беручи як девізу слова Лесі Українки "Самій не трудно збитися з путі,

Та трудно з неї збитися в гурті".

Ольга Процик

ВДАЛА ІМПРЕЗА!

Незабаром буде тридцять чотири роки, відколи створено 66-ий Відділ Союзу Українок Америки в Нью-Гейвені. За цей час зайшло багато змін. Богато членок відійшло у вічність. Хоча наш Відділ не нараховує багато членок, але при енергійній праці голови — Ірени Гладкої, господарської референтки Олі Духновської та всіх членок наш Відділ є мезенатом Українського Музею в Нью-Йорку, з чого ми дуже горді. Заки членки розійшлися на літні вакації, ухвалено, щоби в жовтні влаштувати обід і знов увесь дохід передати на Музей. Першого жовтня по співаній Службі Божій гості скоро заповнили залю, гарно прикрашену нашими членками. Голова, Ірена Гладка, привітала о. Романа Голембу, інж. Ігора Гайду, гостей та сказала, що дохід зі сьогоднішнього обіду призначений на Український Музей в Нью-Йорку. Дальшу програму передала Галі Хомі. П. Галя попросила о. Романа, щоби провів молитву, після якої побажав гостям смачного обіду. П. Галя представила інж. Гайду, який говорив про Музей. Була дуже мила несподіванка, бо на обіді були гості з України — д-ра Іван Кизика сестра, п-і Надя Кизик та В. Хоменко, який брав участь в демонстраціях на Україні. Присутні нагородили їх рясними оплесками. Інж. Гайда представив справу Музею і сказав, що площа під будову закуплена, але ще нема належної суми грошей щоби зачати будувати. Інж. Гайда привіз зі собою плян Музею та передав на залю, щоби кожний оглянув цей

Закінчення на стор. 29

СВІТОВА КООРДИНАЦІЙНА ВИХОВНО-ОСВІТНЯ РАДА

К У Т О К П О Р А Д

Питання:

ЩО РОБИТИ КОЛИ ДИТИНА НЕ ХОЧЕ ГОВОРИТИ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ?

Затурбована мати

Відповідь:

На тему мови, як невід'ємної частини культури, написано вже багато. Однак не забагато, коли взяти до уваги, що кожна нова генерація, роджена вже поза межами України, зустрічається з тим же самим питанням: ЧИ і в якій СПОСІБ передати дітям культуру батьків, головну мову. Бо з голубцями й варениками не багато проблем; їх можна купити під церквою. Коляд, навіть самому не співаючи, можна слухати в Різдвяний час з платівок чи лент. Вони є додатковими підсилюючими факторами культури. Але коли мова про мову, то справа більш ускладнена: тут не обійдеться без свідомого рішення, довготривалого зусилля і послідовності батьків в реалізації їхнього рішення — плекати стиль національної ідентифікації. Коли цього родина не зробить, тоді виринають питання, як оце: Що робити коли дитина не хоче говорити по-українському?

Під сучасну пору на поселеннях поза межами України виростає друге покоління і справа з мовою важче з року на рік. Для прикладу: в 1975 році до українознавчих шкіл а США ходило 14,701 дитина, а сьогодні Шкільна Рада подає число 2,100. Ця статистика є доказом як батьки ставляться до питання виховання їхніх дітей по відношенню до національної культури їх роду. Байдуже. Та на щастя є численні родини, які все ж таки бажають передати молодому поколінню культурні цінності дідів. Їхнім турботам ми йдемо назустріч нашими порадами.

Щоб відповісти на питання затурбованої матері, треба перш за все знати вік дитини та причини, що вплинули на неохоту дитини говорити українською мовою. Якщо дитина раннього, передшкільного віку не хоче говорити українською мовою, а переходить на знану їй неукраїнську, то це може бути доказом, що їй важко висловитися по-українському, що вона цієї мови достатньо не знає, а знає другу краще. Це буде доказом, що виховання дитини в атмосфері української культури є занедбане, або свій час дитина проводить непропорційно більше в середовищі з не-

українською мовою. Причиною теж може бути брак поваги до української мови, що дитина відчує дуже скоро і буде поводитися відповідно до стилю, який панує в її родині. Так ми приходимо до питання родинного стилю, до усвідомлення, що успішне опанування дитиною мови вимагає ПРОДУМАНОЇ і ПОСЛІДОВНОЇ ПОВЕДІНКИ БАТЬКІВ (не тільки матері). Без цього дитина виростатиме розгублена, без ясного уявлення матірньої мови, що потягатиме може й інші виховні та ідентифікаційні проблеми.

Як допомогти дитині засвоїти матірню мову?

Відповідь проста: рідне слово дитина втягає в себе, як кажуть, з материнським молоком. З колисковою піснюю, з першою казочкою, в забаві, грі, в інтеракції з ближчою чи дальшою родиною. Нераз бачимо трирічну дитину, яка відкриває книжечку з улюбленою казочкою і з гордістю "читає", себто вголосує її напам'ять. Це приклад коли процес ідентифікації та засвоювання мови відбувається природно від коліски, з приємністю для дитини й батьків. Цей період є переважливий! Пригадується один фрагмент з дитинства двоє дітей одної української родини. Шестилітній братчик і трілітня сестричка разом слухали казок ленти Тети Ірени (Лаврівської). Одного вечора залишившись з нянею, студенткою неукраїнкою попрохали її, щоб дала їм послухати казку. Няня, виконавши бажання дітей, зневажливо висловила про незрозумілу для неї мову казки. Коли повернулися батьки, то діти заявили, що не люблять цієї няні і не хочуть з нею більше залишатися, бо вона сміється з їхньої мови. Цей інцидент вказує на те, що в цих дітей вже заціплені були зародки національної ідентифікації. Діти, в свій спосіб, стали в обороні стилю їхньої родини і їхньої родинної мови.

Підсумовуючи повище сказані думки, можна тільки повторити, що коли батьки будуть ставитися до української мови з пошаною і плекатимуть її чистоту то й діти приймуть її як свою рідну, бо для них це буде мова їхньої родини. Ходить про те, щоб батьки при кожній нагоді демонстрували рівність української мови з іншою мовою докільля. Тоді можна буде оминати проблеми, які заторкує затурбована мати.

ЛЮБОМИРА

З НОВИХ ВИДАНЬ

"ШЕПОТІННЯ, ШЕПОТІННЯ" — НОВА ЗБІРКА МАРІЇ РЕВАКОВИЧ

У видавництві Нью-Йоркської Групи появилася друга збірка поезій Марії Ревакович "Шепотіння, шепотіння". Книжка ця включає два розділи. У першому розділі поетка пише до батька "листи", долучує до них "фотографії" та "листки з календаря", тобто спомини, і в такий коляжний спосіб творить емоційну історію переселених українських родин у Польщі. Розділ цей написаний навпереміну прозопоезією і вільним віршем.

В другому розділі поетка адресує свої поезії Творцеві, до якого намагається проникнути шляхом метафізичних інтроспекцій.

Поезії Марії Ревакович багаті оригінальною образністю, лірично-інтимні та прямо сприйнятливі.

Книжка елегантно ілюстрована графікою Анни Ревакович.

Ціна книжки 7 дол., можна набути в:

**The New York Group
5998 Palsade Ave.
Riverdale, NY 10471, USA**

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Щоби охоронити печериці від зіпсуття, на що вказує поява брунатних плям, треба зняти плястичне накриття з коробки перед вложенням до холодильника. Покласти печериці в брунатний паперовий мішок, або до миски і накрити вогким паперовим рушником.

Як у приписі сказано, що треба до страви т.зв. "Bouquet garni", а ви не маєте свіжої приправи, можна ужити ложку лікеру зі зілля "B & B". При варенню алкоголь вивітриться, а залишається смак 20-ти зел, які є в ньому.

Не викидайте лушпини з яблос! Можна їх тушкувати з маслом додаючи цукру і трохи цинамону. Дуже смачне.

Для прикрашення салати чи м'ясива часто вживається стружки з моркви. Щоби вони були гарні, треба нарізати стругачкою до бараболі довгі стружки моркви, звинути їх, і вкласти до посуду на ледяні кубики (ice cube tray) і застудити в холодильнику, наповнюючи посуд водою. Перед вжиттям злити воду і прикрасити страву.

Закін. ВДАЛА ІМПРЕЗА

проект. Дуже цікаво розповідав В. Хоменко про демонстрації, які тепер відбуваються по цілій Україні. Сам брав у них участь і сказав, що б'ють демонстрантів дуже, але чимраз більше людей прилучується до демонстрантів. Звертає увагу що нам потрібно фахових сил та політиків. Обід до столів подавали наші молоденькі красуні у вишиваних блюзочках, доні наших членкинь — будучі членки. По обіді п. Галя подякувала інж. Гайді за цінні інформації та попросила о. Романа, щоби молитвою закінчив наше свято. Задоволені гості з'їли смачний обід та залишали залю, а членки змучені але задоволені, бо знову закуплять кілька цеголок на Український Музей.

Ірина Гриневич, пресова референтка

ТРАДИЦІЯ ЖИВЕ В НЬЮ ЙОРКСЬКІЙ ОКРУЗІ.

Вже майже проминув 1989-ий рік, такий багатий на важливі події у Східній Європі, зокрема в Україні. Окружна Управа вже від довгих років влаштовує засвічення ялинки, приміщеної на балконі, де видніється напис в англійській мові, кому саме вона присвячена.

В минулому єднались ми з жінками політ'в'язнями, в 1988 році присвячено ялинку Тисячоліттю Християнства в Україні, а цього року стремління до самостійности.

В домівці СУА зібралось чимало людей: духовні Отці, Представники організацій та члени з родинами, яких щирими словами привітала голова Окружної Управи Леся Гой.

Програмою проводила Стефанія Косович, культуросвітня референтка; звернулася з проханням до голів Відділів прикрасити ялицю, яка мов чекала на ручно вироблені прикраси і в одну хвилину перемилилася у багату та веселу ялинку, що так нагадувала нам дитячі часи.

Пролунала чудова коляда "Бог Предвічний" та почалася програма, в якій маленька Ляриса Гурин, внучка голови 1-го Відділу Лідії Магун, виголосила деклямацію "Ялинка" та заспівала колядку з великим відчуттям. Стефан Федюк, син членки 1-го Відділу, продеклямував вірш "Різдво".

Варка Бачинська, голова 83-го Відділу, як вислів почувань до Церкви в Україні подарувала від Відділу ризи для священника в Україні. Цей княжий жест прийняли присутні рясними оплесками. З черги Люба Сохан, членка 119 Відділу в Йонкерсі, при фортепіановому супроводі д-ра Олега Сохана, виконала мельодеклямацію "Дивная новина".

С. Косович подякувала виконавцям, зокрема наймолодшим та висловила гордість за батьків, які вчать своїх дітей української мови та традицій. Висловила жаль, що з причини видужування після поважної операції серця, Ірина Чабан не могла взяти участі у програмі із своїм спомином як було заплановано. Присутні просили передати побажання скорого виздоровлення хворій. О. Лев Голдейд, представник парафії св. Юра висловив признання Союзові Українок за його працю у збереженню давніх традицій, а о. Іван Ткачук, парох православної церкви св. Тройці у своєму слові висловив сподівання, що так як у Вашингтоні ялинка сіяла 20 тисячами свічечок, так в Україні сіятимуть ялинки свічечками надії і волі. Український народ є багатий чудовими традиціями, які передаватиме з роду в рід.

Ще довго лунали наші рідні колядки, які присутні співали з новими надіями і думками про рідних в Україні.

Христя Навроцька пресова референтка.

Докінчення: СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ

Шехович (Н.Й.), Б. і М. Шмірелі (47), І. Яворська (86), 47-ий Відділ СУА;

245.00 дол. — Д. і Л. Біловшуки (4);

по 220.00 дол. — М. Савицька (64), 119-ий Відділ СУА (збірка);

210.00 дол. — Л. Геромнімон (22);

по 205.00 дол. — А. Волошин (33), І. і М. Крамарчук (47), А. Тарнавська і І. Нич (33), М. Марущак (33);

по 200.00 дол. — о. Дж. Бінковський (Н.Й.), М. Бойко (Конн.), Е. Бровар (Н.Й.), В. і Н. Бродовичі (Канада), д-р І. Васінчук (102), М. і І. Головаті (102), С. і Н. Гробельські, "Будучність" (Дітройт), Я. і І. Закаляки (Н.Дж.), П. Заневчик (Канада), Б. Квекенбуш (Н.Й.), Д. Кецман (Н.Й.), І. Клівак (Н.Дж.), І. Кліш (29), Х. Ковч (47), М. Крамарчук (47), П. і М. Лещишини (47), Г. Мельник (Пенсільванія), С. Микитюк (Канада) К. Мисько (89), В. Остапак, І. і Х. Плюти (13), Х. Принада-Деміденко (Мариланд), "Просвіта" Монреаль (Канада), Б. Трусевич (29), В. Трошук (29), Укр.-Кат. Тов. ім. о. М. Шашкевича в Монреалі (Канада), М. Храплива (28), Н. Цюлко (Н.Дж.), Г. Чорний (Н.Дж.), Г. Швець (Монреаль), Р. і Т. Шутер (47), І. і О. Юрчуки, 13-ий Відділ СУА, 38-ий Відділ СУА, 45-ий Відділ СУА, 72-ий Відділ СУА, 108-ий Відділ СУА;

192.00 дол. — 35-ий Відділ СУА;

170.00 дол. — 99-ий Відділ СУА;

по 165.00 дол. — Я. і С. Городиські (33), Я. і Д. Кузьмини (33);

по 150.00 дол. — І. Гладка (29), 106-ий Відділ СУА, 121-ий Відділ СУА;

125.00 дол. — В. і Л. Гладкі (28);

120.00 дол. — М. і А. Іванців (24);

по 110.00 дол. — С. Гук (28), О. Заремба (24), В. Мицьо (86);

105.00 дол. — 33-ий Відділ СУА;

по 100.00 дол. — І. Бачинська (Канада), Я. і Б. Бігуни (28), О. Городиський (29), Т. і Е. Гаврики (29), В. Грушевська (49), О. і Н. Даниші (Сіатл. Ваш.), М. Дзерович (Канада), д-р Я. і І. Кліми (Н.Й.), Ген. Н. і Х. Кравціви (Вірджинія), Т. Мелешко (Флорида), мгр. В. Михайліви (20), Я. і Г. Одуляки (113), С. Ориняк (28), Л. Палашевська (Каліф.), Х. Ролянд (98), Самопоміч Ко-опер. Чікаго (29), І. і О. Сохани (Н.Дж.), М. Сохан (Н.Дж.), Українська Шадниця в Монреалі (Канада), Л. Явна (Н.Дж.), Р. Явний (Н.Дж.), Т. Явна (Н.Дж.), 118-ий Відділ СУА;

по 75.00 дол. — В пам'ять Марії Роговської (32), Д. Хухра (89);

60.00 дол. — Л. Ломиш (49);

по 52.00 дол. — З. Бернадин-Гало (113), 113-ий Відділ СУА;

по 50.00 дол. — М. і Т. Дедьо (29), Н. Кравців (Н.Дж.), М. Сукар (Монреаль), О. і О. Сохани (Н.Дж.), Б. Топольницька (49), 62-ий Відділ СУА;

по 25.00 дол. — І. і К. Нич (33), Г. Зирук (Делавар);

по 20.00 дол. — С. Темницька (86), І. Хуміловська (Н.Й.);

по 5.00 дол. — О. Бережницька (49), д-р Т. Савицька (Конн.);

Щиро дякуємо

Анна Кравчук
референтка стипендій
СУА

Орися Яцусь
скарбничка комісії стипендій
СУА

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу **бл.п. Олександра Хом'яка**, пересилаємо 30.00 дол. на виховання священників у Югославії або Бразилії.

Іза Болярська та Теодозія Гайвас

У світлу пам'ять мого улюбленого сина, **бл.п. мгр. Михайла Шимоняка**, родина, приятелі та 51-ий Відділ СУА в Мілвокі зложили на стипендійний Фонд СУА для студіюючої молоді у Бразилії **485.00 дол.** В тому: **100.00 дол.** — Юрій і Оксана Стеранки; **по 50.00 дол.** — Геронім Логуш, Володимир і Анна! Скібіцькі, Корнелія Яцків; **30.00 дол.** — родина Масенко; **по 25.00 дол.** — Ярро Тишинський, 51-ий Відділ СУА, Михайло Цяпа; **по 20.00 дол.** — Василь і Оксана Огор, Родина Рогач, Родина Кметь; **по 10.00 дол.** — Родина Шевчук, Родина Чапельських, Родина Фіцай, Пані Тиндик, Родина Яремків; **по 5.00 дол.** — родини: Галашеські, Ясінські та Пахолок. З подякою.

Александра-Надія Шимоняк

У світлу пам'ять покійних дорогих батьків, **бл.п. Гната і Анни**, братів **бл.п. Володимира та Ярослава Салданів**, переси-

лаю стипендію для Аделії Банах, через 22-ий Відділ СУА, в сумі 210.00 дол.,

Ольга Крихтяк

У світлу пам'ять, **бл.п. Дарії Станко**, матері мого зятя Юрія, пересилаю 50.00 дол. для студіюючої нашої молоді в Європі, через Стипендійну Акцію СУА,

Євген Бровар

У пам'ять моєї незабутньої подруги, **сл.п. Марії Гординської**, пересилаю 25.00 дол. на виховання священників у Бразилії. Синам з їхніми родинами складаю найщиріші слова співчуття,

Уляна Коротко, Бінггтон, Н.Й.

В світлу пам'ять мого брата **бл.п. Ігора З. Шота**, складаю 5,000.00 дол. на фонд Стипендійної Акції СУА для потребуючої української молоді у Бразилії, через 47-ий Відділ СУА,

Тарас Шот з родиною

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Ірини з Вачкових Федів**, родина та приятелі зложили на Стипендійну Акцію до Європи **325.00 дол.** через 86-ий Відділ СУА. В тому **100.00 дол.** — Бернард і Анна Кравчуки; **по 50.00 дол.** — Богдан і Дарія Колатало, Ріта і Рей Оберлайтнер; **по 25.00 дол.** — Наталія Чапленко, Галя Клим, подружжя: А. і С. Фединишини, П. і О. Бокали, М. і Т. Мелешки.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Івана Глушевського**, пересилаємо 50.00 дол. на Стипендійну Акцію СУА, через 86-ий Відділ СУА, а Родині складаємо щирі співчуття,

Орися, Юрій і Таїса Яцуці

У світлу пам'ять моїх батьків, **бл.п. Івана і Станислави Гребеняків і брата бл.п. Романа** пересилаю 2,000.00 дол. на продовження стипендій моїм студентам.

д-р Ірина Гребеняк (99-ий Відділ СУА)

В пам'ять моїх дорогих покійних батьків, **Анелі і Григора Бартош**, пересилаю 50.00 дол. на фонд Стипендійної Акції СУА до Бразилії, бо саме Вони, одні з перших з дуже скромних своїх ошадностей, щиро відгукнулися тоді на перший заклик СУА,

Стася Романишин з родиною, Денвер, Колорадо

В пам'ять **бл.п. мгр. Михайла Шимоняка**, улюбленого нашого внука, складаємо: **100.00 дол.** на будову інтернату Колегії Св. Ольги в Прудентополісі, Бразилія, **50.00 дол.** на Стипендійну Акцію СУА для незаможної студуючої української молоді у Бразилії; **50.00 дол.** на медичний фонд хворих українських дітей у Бразилії та **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя",

Юлія і Омелян Логуші з Мілвокі, Вісконсин.

В пам'ять **бл.п. дорогої незабутньої дружини д-р Мири Сагайдак**, довголітньої спонсорки, пересилаю стипендію в сумі 205.00 дол. через 33-й Відділ СУА,

Інж. Лев Сагайдак

Замість квітів на могилу **бл.п. Михайлини Січинської, з до-му Оріск**, на фонд Стипендійної Акції СУА до Південної Америки зложили: **по 50.00 дол.** — Ірена Кочержук, Богдан і Дарія Колатало, Володимир Безсонів; **40.00 дол.** — Христина і Василь Баранські; **30.00 дол.** — Любко і Герда Рудзинські; **по 25.00 дол.** — Нестор і Ірена Басняки, Марія Семанишин; **по 20.00 дол.** — Любко і Христина Фляк, Анатоль і Уляна Вовк, Антін і Стефанія Фединишин, Марія Бойдун; **по 10.00 дол.** — Ніна Січинська, Михайло і Марія Штибель; **100.00 дол.** — Ярослав і Марія Січинські; **75.00 дол.** — Андрій і Тереза Січинські; **115.00 дол.** — зложили приятелі з Вознесіння: Галина Шатинська, Наталія Стефанів, Наталія Павлишин, Марія Михайлів, Софія Тударська, Дарія Степаняк, Й. Гендиш, Олена Карван, Марія Стасюк, Олена Гіба, Марія Ставнича, Теодозія Гаврилів, Мирослава Островська, Галина Крохмалюк, та Лідія Федорів. **Разом 660.00 дол.**

"НАШЕ ЖИТТЯ", БЕРЕЗЕНЬ 1990

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

1,305.00 дол. — СУА, Відділ 119 (коляда).

900.00 дол. — СУА, Відділ 93 (коляда).

500.00 дол. — Марія Чучман.

250.00 дол. — З нагоди 35-ліття нашого Відділу зложили Управа та членки 64-го Відділу на Український Музей.

по 200.00 дол. — Анна і Іван Гомик, Фреепорт МкМоран дорівнюючи пожертву Міри Мандзюк.

по 100.00 дол. — Євген Ф. Борис, Федеральна Кредитова Кооператива в Гартфорді, Кон., Вікторія Новотна.

по 50.00 дол. — Галина Тимочко, Дарія Витвицька, Мючуал оф Америка дорівнюючи пожертву Івана Павлова.

40.00 дол. — Євген і Богданна Титли.

по 25.00 дол. — д-р Олег Бачинський, Параска Мельник, Оксана і Євген Луцький.

по 20.00 дол. — Татяна Доберчак, Александра Волошин.

по 15.00 дол. — Стефанія К. Меркело, Мирослав і Анна Жобнів.

по 10.00 дол. — Юліан і Марія Савчак, Михайло Дзвінка, Богдан Мизак, Роман і Ірена Лапичак, Розалія Воробель, Богдан Геврик, Адам і Іванна Вовк, Мирослав Лисобей, Петро Ушак, Єремій і Наталія Дубик, Марія Омечінська, Леся Матійцьо, Яра Літощ.

8.00 дол. — Софія Скоп.

по 5.00 дол. — Григорій і Тереза Божик, д-р Марія А. Куриляк, І. Кріль, Григорій і Ярослава Мельник, Анна Борис, Андрій Зварун.

2.00 дол. — Анастасія Цвях.

ПОДЯКА

Як вияв вдячності 82-му Відділові СУА в Нью-Йорку, який зложив пожертву на Пресовий Фонд "Нашого Життя" в пам'ять могого **сл.п. мужа Інж. Івана Гумовського**, складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

У світлу пам'ять незабутнього мужа **св.п. Василя Папіжа** складаю даток у сумі 1000.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку — **Олена Папіж з Дітройту.**

В пам'ять **св.п. Петра Холодного**, 25.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею зложила **Марія Дигдалевич.**

В пам'ять незабутньої **св.п. Наталії Шуст** на Український Музей 40.00 дол. зложили Альберт і Вірджинія Лях.

На свіжу могилу **св.п. Наталії Шуст**, 25.00 дол. зложила Ольга Левицька з Мт. Кіско.

В пам'ять незабутнього, дорогого брата **бл.п. Левка Казієвича** пожертвувала 100.00 дол. на Український Музей сестра **Стефа Казієвич Бабій**.

В пам'ять **бл.п. д-р Марії Коропецької-Кінг** складають 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку **Ярослав і Ярослава Панчуки**.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. д-р Володимира Копача** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку 25.00 дол. складають **Ольга і мгр. Володимир Гнатик**, а родині — Ірені і Мартусі висловлюємо наші глибокі співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу **сл.п. проф. Василя Чапленка** на Український Музей складають 25.00 дол. **д-р Денис і Мирослава Стахів**.

50.00 дол. в пам'ять **бл.п. Степана Мацькевича** на Український Музей складає **О.Е. Луцька**, Вудсайд.

Замість квітів на свіжу могилу **св.п. Вільгельміни Гомотюк**, мами нашої приятельки п. Ірени Зелик складаємо 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку — **о. Лев і Анна Любинські**.

В пам'ять моєї родички **сл.п. Марти Калитовської**, яка недавно упокоїлася в Парижі, складаю пожертву в сумі 25.00 дол. на Український Музей, **Ольга Дядинюк**.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Василя Кириловича Чапленка** складаю пожертву на потреби Українського Музею в Нью-Йорку 20.00 дол. — **Петро Одарченко**.

Замість квітів на могилу нашої незабутньої своячки **бл.п. Дозі Сербинської-Ледней-Дурбак** з Чикаго складаємо 50.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку складають **Леся і Ярослав Ткачі** з родинною.

В пам'ять **св.п. о. митрата Василя Головінського** складають 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку **Теодозій і Дарія Самотулки**.

В пам'ять дорогої-незабутньої сестри **бл.п. вчительки Марії Вергун з Модрицьких** та її мужа **бл.п. д-ра Василя Вергуна**, замість квітів на їхні могили, на потреби Українського Музею в Нью-Йорку складає 25.00 дол. **В.М. Квас**.

В пам'ять померлих дорогих та незабутніх рідних з родини **Квас-Модрицьких** замість квітів на їхні могили в Україні складає 25.00 дол. на потреби Українського Музею в Нью-Йорку — **В.М. Квас**.

Замість квітів на могилу моєї родички **бл.п. Марти Калитовської** пересилаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, **Ольга Муссаковська**.

В пам'ять незабутньої **св.п. Ольги Соневицької** 50.00 дол. на Український Музей складає **д-р Роман Цирик** з Парми, Огайо.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Василя Думи**, 200.00 дол. складають на Український Музей в Нью-Йорку, **Антін і Віра Шумейки**.

У світлу пам'ять **бл.п. мгр. Івана Базарка**, мужа моєї шкільної товаришки Наталі, складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, а Наталі та синам з родинами висловлюю мої сердечні співчуття — **Марія Кордуба**.

На свіжу могилу **св.п. Івана Юркова**, складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, а дружині Марії та цілій родині висловлюю щирі співчуття — **Марія Кордуба**.

У світлу пам'ять **бл.п. Ольги Томашівської** замість квітів на її могилу складаю 20.00 дол. на Український Музей — **Люся і Дам'ян Поритко**.

В пам'ять мого незабутнього брата **Джеймса Луцьва** складаю 25.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку, Мілдред Луців.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Лева Казевича** складає 25.00 дол. на Український Музей **Володимир Шуст**, а родині покійного складає щире співчуття.

В пам'ять сво.п. могого дорогого, незабутнього сина **Володаря Юрія Стефанишина** складаю 50.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку — **Марія Стефанишин**.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

1,000.00 дол. — ХПХ Інтернаціонал дорівнюючи пожертву Ігора Гойди.

500.00 дол. — США, Відділ 93

250.00 дол. — Осип і Анна Іванів.

по 100.00 дол. — Еверет Л. Гарднер, мол.; Володимир і Галина Балабан, о. Лев і Анна Любинські, Галина Шембель, п. Мая Карбонік, Самопоміч Балтімор Федеральна Кредитова Кооператива, Анна Пінко.

75.00 дол. — Володимир і Ольга Гнатик

50.00 дол. — Василь Бойко

25.00 дол. — Кость і Олена Гречак

20.00 дол. — Надія Юрчинська

10.00 дол. — Ярослав Волощук

У світлу пам'ять незабутньої **бл.п. Анни Радович** слідує особи зложили на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку:

110.00 дол. — Володимир Цимбалістий; **100.00 дол.** — мгр Лев і Ольга Стеткевич; **по 50.00 дол.** — Степан Качмарський; **70.00 дол.** — Комюніті Драг; **по 25.00 дол.** — Марта Елизабета і Адріян Ірени Дерак, Дозя і Славко Кушнір; **по 20.00 дол.** — Ферн і Дік Руссел, родина Путикевич, родина Яцикевич, родина Фарміга, Катря Гадзевич, Стефанія і Петро Пришляк, Стефанія Сиротюк, Уляна і Володимир Зіничі, пані Юрчишин, Євген і Лана Бабій; **по 10.00 дол.** — Катруся Зборовська, Анна Крамар, д-р Я. Остапюк, Галина Стасюк.

Продовження на стор. 36

Продовження: "ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ"

можності не електричні). Вони видатно допоможуть у праці організаціям і громадським працівникам. СУА передав у лютому ц.р. першу таку машинку. Просимо розглядатися за друкарськими машинками (по можливості портативними та передавати їх в Україну, або зголошувати до Канцелярії СУА.

ТРЕТЯ КОНФЕРЕНЦІЯ "УКРАЇНСЬКА ЖІНКА У ДВОХ СВІТАХ"

Започаткована в 1982 році конференція "Українська жінка у двох світах" має уже свою традицію. Організаторами цих конференцій є молоді енергійні членки Союзу Українок-професіоналістки, які поміж професійною працею і родиною віддають свої сили для громадської праці.

Цього року в днях 12, 13 і 14-го жовтня відбудеться знову така конференція в Піскатавей, Н.Дж. в готелі "Амбой світ". В зв'язку з подіями, які розгортаються в Україні і можливістю живих контактів з членками Союзу Українок в Україні, насуваються цікаві теми для нових панелів.

Віriamo, що як і в попередніх конференціях так і тепер число зацікавлених буде велике. Теми цікаві для дискусій.

Відповідальна за цілість конференції: Люба Сіра
Зв'язки з панелями: д-р Ока Грицак

Зголошення і реєстрація: Люба Біловчук. Тел.: (201)566-3462.

Блищі інформації будуть подані в пресі своєчасно.

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК СУА

1-ий Відділ СУА в Нью Йорку щиро вітає своїх нових членок: **Ірину Старосольську, Ольгу Готрович та Анну Юрків.**

Управа і членки 1-го Відділу СУА

Нові членки. Стоять зліва: Ірина Старосольська, Ольга Готрович, Анна Юрків.

100 ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

В місяцях січні і лютому 1990 р. вплинуло:

51 Відділ СУА Мілвокі, Васк.	100.00
Лідія Гладка Оранч, Н.Дж.	191.00
У рубриці "Замість квітів і подяк"	120.00
	411.00
Досі вплинуло	85.655.00
Разом:	86,066.00

В пам'ять незабутнього **мужа Василя Кучкуди** складаю через 28 Відд. 100.00 дол. на Фонд Олени Лотоцької.

дружина

Складаю 20.00 дол. на Фонд Олени Лотоцької замість квітів на свіжу могилу **Юлії Маркусь** з України, матері моєї приятельки Тосі Мельничук, внучці Лідусі, Христині і Олі, доням в Україні висловлюю глибоке співчуття.

Наталія Даниленко

ПРОСИМО ПОПРАВИТИ

В "Нашому Житті" ч. 12 за грудень 1989 р. на стор. 7 поміщено вірш "Псалом Благовіщенню" присвячений В. Чорноволу, при чому помилково подано як автора — Михайла Осадчого, замість Степана Салепяка.

ХТО ТО, ХЛОПЧЕ, БУВ ТАРАС?

Хто то, хлопче, був Тарас?
— Це поет бездольних мас,
Це співець і наш Кобзар,
В серці мав любови жар.

Що такого він зробив?

— Україну полюбив!
І за це пішов в кайдани,
Щоб терпіти муки й рани.

Що за це йому дамо?

— Серць маленьких все тепло!
Ум розважний, пильні руки,
Що так прагнуть до науки,
І до праці для народу —

Це найкраща нагорода!

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

СОНЦЕ УКРАЇНИ

Я маленький хлопчик
Сьомий рочок маю
Але про Шевченка
Вже багато знаю.

Нині нам про Нього
Мамочка сказали —
Рушником новеньким
Ми портрет прибрали.

Принесли ми жмінку
Рути і барвінку —
Наш Кобзар коханий
Достойний пошани.

Він дитя з-під стріхи
Він в селянській свиті —
А придбав нам слави,
Як ніхто на світі.

А та наша слава
Не вмере не загине,
Наш Тарас Шевченко —
Сонце України.

Рисувала Гануся Рогожжа

ЛІНА КОСТЕНКО

ПЕРЕКИНУТА ШПАКІВНЯ

Плаче шпак уранці після зливи,
де шумлять на греблі явори,
що шпаківню вітер чорногривий
перекинув денцем догори.

Борсаються бідні шпаченята,
як його зарадити біді?
Кліпають із п'ятьми оченята:
— Випадемо, татку, що тоді?

Ще якби їм день чи півторадні,
ще якби їм днів хоча б із п'ять!
Бо вони ще ж зовсім безпорадні —
падаючи, ще не полетять.

Як же, хлопці, хатку ви прибили,
що її порушили вітри?!
Плаче шпак уранці після зливи,
де шумлять на греблі явори...

Рисувала Гануся Рогожа.

ОЛЬГА ГАЄЦЬКА

БЕРІЗКА

Мартуся заглянула крізь вікно на садок де сонце кидало свої ясні промені. Залишки снігу, по яким вона ще зовсім недавно їздила сачками, спливали струмочками води і спостережливі горобчики доглянувши воду вже прибігли напитися. Садок, де росли дерева, а влітку багато квітів, — це улюблене місце її забав. Квіти старанно плекала мама, а тато пильнував овочеві дерева: скроплював їх різними плинами, охороняючи від шкідливих комах і черв'яків. Восени дерева покривалися солодкими грушками, сливами й черешнями. Поміж деревами пишалася струнка берізка, що наче шептала: "Дивіться, яка у мене завжди чистенька біла суконка — ніхто тут такої не має!". Мартуся любила берізку та часто приходила до неї на розмову. Біля берізки була хатка для птахів, тих, що не відлітали на зиму до теплих країв і вона приносила для них зерно й хліб. За те вони весною виспівували під її вікном чудових пісень. Мартуся любила звірят, годувала горішками жвавих вивірок, що не тікали від неї, а плигали

одна за другою, вимахуючи пухнатими хвостиками. Біля берізки під корчем мав свою хатку зайчик-Полохайко, що час-до-часу вибігав і зі страхом оглядався на всі сторони: чи не вийшов із сусіднього подвір'я пес Зоро. Берізка тоді наче тихо усміхалася та шептала: "Не бійся, дурненький, ти швидше можеш бігати, як Зоро!"

Мартуся вдягнула плащик і побігла до своїх малих приятелів. "Добрий день, лебідонько, — привітала вона берізку, та притулилася до біленької кори. — Що з тобою нині? Ти плачеш? Чи може хто кривду тобі заподіяв?" "Ні, Мартусю, я не сумую, — сказала берізка — це сльози моєї радості. Я радію, що першими краплинами моїх соків можу сповістити людей про недалекий прихід весни. Незабаром повернуться з теплих країв всі твої улюблені пташки, а з холодної ще землі виставлять свої голівки синенькі проліски".

— О, як це гарно! — врадувана Мартуся побігла швиденько до хати, щоби розказати мамі про те, що оповіла їй берізка.

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

- Балазюк, Дарія, Бетлегем, Пена.** — кусник полотна, 2 вишивки з кінців рушника, 1 вишивана подушка, галузка з 800 літнього дуба з України.
- Бачинська, Ірена, Вайтгол, Па.** — 1 тканий настільник, 1 тканий рушник — Борщівщина.
- Безкоровайний, Б., Мидл Виледж** — килим
- Булавицький, Олекса, Міннеаполіс, Мінн.** — Картина "На-тюрморт".
- Бурачок, Ірина, Вудсайд, Н.Й.** — скатерть.
- Ваньо, Антін, Клифтон, Н.Дж.** — рушник.
- Гленбранд, Алекс, Нью Йорк** — приладдя до різьблення.
- Глушко, Олександр, Матютак, Н.Й.** — бандура, 2 чоловічі сорочки, 1 скатерть, 2 серветки, шаравари, пояс, пара чобіт, 2 картини П. Андрусєва.
- Гніздівська, Стефанія, Ривердайл, Н.Й.** — фігурка з тіста.
- Дідич, Єва, Маямі Біч, Фла.** — 2 занавіси (вишивані хрестиком), 2 рушники.
- Журавель, Ляриса, Міннеаполіс, Мін.** — вишивана суконка, 8 писанок роботи Оксани Лятуринської, різні зразки вишивок, 1 скатерть, 2 вишивані рушники, книжка: Українські народні взори.
- Зацухний, Микола, Бруклін, Н.Й.** — вишиваний рушник.
- Іляшенко, Оксана, Тиволі, Н.Й.** — різьблена пудерничка.
- Клим, Іванна, Н.Й.** — коровай з Копиченець, Тернопільська обл.
- Козак, Уляна, Вудсайд, Н.Й.** — вишитий рушник (Сокальський)
- Колесніченко, Оксана, Мінеаполіс, Мінн.** — килим
- Корда, Єва** — вишиваний рушник
- Крамарчук, Зенон, Н.Й.** — 2 керамічні фігурки, 2 керамічні тарілки
- Крушельницька, Лідія, Н.Й.** — різьблене приладдя до писання, різьблене приладдя до курення.
- Кулик, Ада, Вашингтон, Д.К.** — 2 вишивані сорочки, 2 народні одяги один з 1900 року, другий сучасний.
- Кушнір, Ірена, Філя., Па.** — вишивана сорочка.
- Гриць Гивель, Гілсайд, Н.Дж.** — жіноча сорочка, свита, крайка
- Ольга Гірна, Йонкерс, Н.Й.** — герб міста Львова, вирізьблений в дереві.
- Ярослава Гереш, Вест Спрингфілд, Мас.** — вишивана сорочка.
- Алан Довдел, Н.Й.** — цимбали
- Стефанія Залітач, Рочестер, Н.Й.,** — шкіряна ташка, різьблена лінійка, інкрустована пудерничка, інкрустована бранзолетка
- Юрій Заславець, Бруклін, Н.Й.** — 2 гаптовані фіранки, 2 чоловічі вишивані сорочки (Полтавщина), 1 чоловіча сорочка (сучасна), вишивана суконка, 2 вишивані жіночі

сорочки (Полтавщина), 3 ткані пояси, 2 ткані Крелевецькі рушники, полтавська плахта, 5 вишиваних рушників, 1 вишита доріжка, 1 спідниця і керсетка (Полтавщина).

- Василь Качуровський, Чікаго, Ілл.** — чеський молитовник з 1778 р.
- Зенон Кравчук, Н.Й.** — 1 велика макітра, макогін, 1 мала макітра, 2 мисочки; 10 свиставок-іграшок.
- Люба Липчик-Лесько, Н.Дж.** — топірець.
- Софія Лонишин, Сомерсет, Н.Дж.** — скатертина з льняного полотна, 2 годинникові герданці.
- Ольга Марищук-Кандель, Н.Й.** — тканий крелевецький рушник
- Анна Марко, Квінс, Н.Й.** — 2 вишивані рушники, 1 хустина
- Анна Натина, Квінс, Н.Й.** — вишивана подушка
- Василь Потішко, Бофало, Н.Й.** — вишивана суконка.
- Стефанія Пришляк, Бофало, Н.Й.** — різьблена кругла касетка, приладдя до писання (різьблене, 3 частини)
- Стефанія Росяк, Асторія, Н.Й.** — касетка виложена кораликами, виготовлена українськими політв'язнями, 1937 р.
- Ірена Руснак, Рочестер, Н.Й.** — вишиваний рушник з України, село Угорники, Ів. Фр. обл.
- Ірена Ярш, Онтаріо, Канада** — 2 килими (з фабрики Галана у Глинянах, 2 різьблені свічки, різьблена цукорниця, різьблена касетка, різьблені: папіросниця, цигарничка і попелничка, 3 вишивані подушки, 2 вишивані рушники, 7 вишиваних серветок, кусок полотна-домоткане, керамічна статуя Г. Крука "Анна Ярославна", 2 керамічні посудини.
- Анонімно (передав В. Воловодюк)**— вишиваний фартушок, жіноча сорочка (Сокаль), тканий рушник, вишивана суконка
- Дарунки з України** — вишиваний рушник, чоловіча сорочка, свічник, двійнята (кераміка), дерев'яна ложка з випаленим орнаментом, 3 керамічні іграшки, 3 писанки, 1 герданець, жіноча сорочка і запаски з Космача, крайка з Яворівщини.

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Ті самі похибки: чужі — викликають сміх, а власні — викликають сльози.

(Толстой).

Брак успіхів найчастіше трапляється через брак терпеливості.

(Т. Едізон)

Є багато людей, які мріють про те, щоби бути "Великою" людиною, забуваючи, що перед тим треба взагалі бути людиною.

(Малпрау)

Подала Х.Н.

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає за домовленням тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.
Адреса: "Our Life", 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

1-ИЙ ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК

Загальні збори 1-го Відділу СУА в Нью Йорку відбулися 3-го грудня 1989 року. Окружну Управу репрезентувала Віра Кушнір. Предсідницею Зборів вибрано Стефанію Гуменюк, секретаркою Стефанію Семущак.

Нову Управу вибрано в такому складі: голова — Лідія Магун, заступниця — Люба Дармограй, протоколярна секретарка — Стефанія Семущак, кореспонденційні секретарки — Анна Серант і Лена Микитич, скарбничка — Стефанія Гуменюк. **Референтки:** організаційна — Дарія Чижик, культ.-освітні — Іванна Мачай і Марія Михайлів, імпрезові — Марія Качунь, Мирослава Малиняк, Розалія Кріль, Стефанія Гнатченко, Софія Топорівська, виховна — Анна Чехович, суспільна опіка — Соня Вацик і Ева Гарайда, пресова — Марія Мотиль, мистецько-музейні — Анна Натина, Анна Мандзій, Ірина Старосольська, господарчі — Дуня Кріль, Ольга Кузьмин, Анна Кусьнірчук, Мирослава Федюк, зв'язків — Софія Костюк, стипендій — Марія Касіян,

фестивалю — Катруся Папуга, Юлія Осюк. **Контрольна комісія:** Леся Гой — голова, Наталія Мітрінга, Віра Шуль, Марія Федірко — члени.

Марія Мотиль — Прес. референтка
1-го Відділу СУА, Нью Йорк

23-Й ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ

Загальні збори 23-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб в Дітройті відбулися 12-го листопада 1989 р. Від Окружної Управи була делегатка Соня Гейзен.

Вибрано **Управу на 1990 р.** в такому складі: голова — Уляна Мерек, заступниця голови — Соня Карпюк, секретарка — Надя Свистун, касирка — Доня Грицай. **Референтки:** організаційна — Ева Смолій, культ.-освітня — Анастасія Стецько, господарська — Соня Карпюк. **Контрольна комісія:** Марія Кузьо — голова, Галя Сніжик — член.

Надя Свистун
секретарка

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимось сумною вісткою з членством СУА та українською громадою, що 31-го грудня 1989 р. відійшла у вічність бл.п. **Гелена Йосиф**, членка 7-го Відділу СУА в Акрон, Огайо.

Покійна народилася в селі Крушельниця на Бойківщині 11-го травня 1919 р. До Америки приїхала в 1955 році і зразу ж вступила в ряди СУА. Вірно сповняла свої обов'язки супроти рідної церкви (належала до "Марійської Дружини"), родини і громади. Скромністю, працьовитістю і жертвенністю здобула собі признання, пошану і любов усіх. Залишила добрий спогад і жаль у наших серцях.

Залишила в смутку дітей і внуків.

В світлій пам'яті дорогої членки 7-го Відділу СУА, бл.п. Гелени Йосиф, 7-ий Відділ СУА і парохіяни церкви св. Духа в Акрон, Огайо, складають 132 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$20.00, half year \$10.00, single copy \$2.00.
COUNTRIES OTHER THAN U.S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 20.00 American dollars.

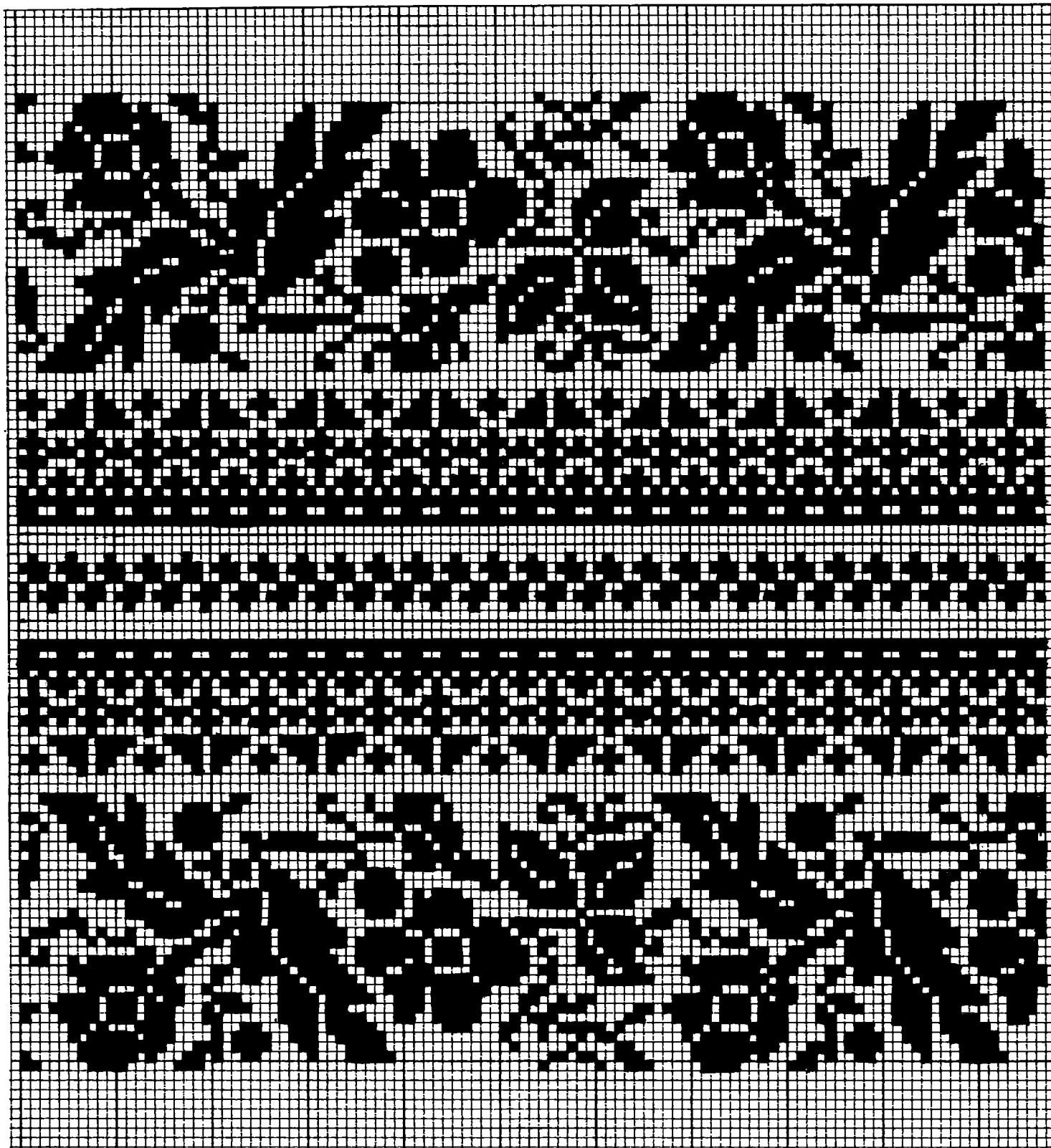
ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 20.00 дол., піврічна 10.00 дол. Поодинокое число 2.00 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 20.00 американських доларів.

©Copyright 1990 Ukrainian Women's League of America, Inc.

Printed in USA by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011

(201) 772-2166
FAX (201) 772-1963

*Вставка із жіночої сорочки. Село Ошів, Холмищина. Перша половина XX ст. Власність Валі Балей.
Вишивати чорними нитками. Рисувала Ольга Трачук.*